

ΑΠΟΚΡΕΤΑ

— Η ΦΩΛΗ —

μένα. Μερικοί χρεμετισμοί των άλλων ξφταναν γιά νά προκαλέσουν τήν προσοχή του Τούρκου πού φύλαγε τούς βάλτους.

Ένα βράδι, ο μάργα Ντίμι κι' ο 'Αντριανός είχαν ξεκινήσει άργά γιά νά μή τούς δούν οι γειτόνοι. Είχαν νά κάνουν έφτά χιλιόμετρα ως τούς βάλτους. Νύχτα του 'Ιουνίου, άτμόσφαιρα θερμά, ουρανός ξάστερος. 'Ο θεός οδηγούσε, κάπνιζε και σάπαινε, ενώ ο 'Αντριανός, πίσω του άκουγε τόν ήχο του ανέμου στ' αυτιά του και δέν έλεγε τίποτε.

Όταν τέλος έφτασαν, εξέψαν τάλογα και τά έδεσαν στ' άμάξι, μέ τό σακκούλι της βρώμης κρεμασμένο στό λαιμό τους. 'Επειτα ο Ντίμι χάθηκε μέσ' στό βάλτο, μέ τό κλαδευτήρι στά χέρια. 'Επρεπε νά πάει μακριά, νά βουτήξει στό νερό ως τό γόνα, άκόμα κι' ως τήν κοιλιά, γιατί ή κλεψιά είταν πολύ φανερή κοντά στόν δχο. Φεύγοντας, παράγγειλε στόν 'Αντριανό μέ σιγαλή φωνή:

— Τό νου σου στ' άλογα... 'Αν βιάζονται ρίξ' τούς άκόμα μιά χούφτα βρώμη, προπάντων έκείνο τό δεξί πού είν' ένα βρωμάλογο. Καί φρόντισε νά μήν άποκοιμηθείς, γιατί διά τά κρυώσεις.

Νά κοιμηθεί, ο 'Αντριανός; Μά θά είταν τρελλός γιά νά τό σκεφτεί μόνο! Περίμενε μονάχη νά του στρίψει ο θεός τίς πλάτες και νά χαθεί γιά νά νιώσει τόν έαυτό του κύριο των πάντων έκεί: των άλλων, του άμαξιού, της άπέραντης έκτασης των βάλτων κι' άκόμα του ανέμου και τ' ουράνου μέ τ' άστρα του τ' άναρίβιμτα» καθώς τόν έβεβαίωσε ή γιγιά.

Έκείνο τό βράδι, σάν ή καρδιά του νά τόν προειδοποιούσε γιά τό δρόμο πού έμελλε νά γίνει, δέν είχε όρεξη γιά τίποτε. 'Ορθιος άπάνω στ' άμάξι παρακολουθούσε μέ τη ματιά τό δρόμο του θέιου του, από τό σάλεμα των ψηλών καλαμιών, πού ο χωρικός τό παραμέριζε γιά ν' ανοίγει δρόμο. 'Επειτα στάθηκε άκίνητος. Κάθε τόσο, χίνες κι' άγριόπαπιες, ξεφωλιασμένες και τρομαγμένες στόν ύπνο τούς άπ' αυτή τήν νυχτερινή επίσκεψη, πετούσαν στόν άέρα μέ δυνατά φτεροκοπήματα. Στο φώς του φεγγαριού, ο 'Αντριανός τίς κοίταζε μέ συγκίνηση. Μιά δυνατή επιθυμία του έρχότανε νά τις φρονάξει: «Πάρτε μέ κι' έμένα μαζί σας!»

Η άλαφριά αύρα και τό μουρμούρισμα των καλαμιών του γαργάλιζαν τίς αίσθήσεις μέχρι του σημείου νά τόν κάνουν νά χάσει κάθε συνείδηση του τόπου και της ώρας. Θά μπορούσε νά μείνει έτσι ώρες δολόκληρες, χωρίς νά σαλεύει ούτε ένα δύγκυλο, γιατί αυτές τίς στιγμές δέν τίς εύρισκε μέσ' στην καθημερινή ζωή τή γεμάτη από φωνές και βλαστήμιες. Όταν καίμια κουκουβάρια ξεσάιζε τή σιωπή μέ τίς δυσώιδες κραυγές της, ο 'Αντριανός άναπνδούσε σά γάχε άποκοιμηθεί.

Είταν πολύ ώρα πού ο μάργα Ντίμι είχε ξεκινήσει. 'Ο 'Αντριανός κρατούσε τώρα καρφωμένο τό βλέμμα του στην κορυφή των καλαμιών πού έπρεπε νά γείρουν πολύ δυνατά στην έπιστροφή έξέ ατίας των μεγάλων δερμάτων πού ο θεός έσερνε πίσω του. Τό σάλεμα αυτό είχε άρχίσει νά φαίνεται πολύ μακρινά, έπειτα όλοένα και φαινόταν πιο καθαρά, και, στό τέλος φορτωμένος καλάμια, ο θεός φάνηκε. Μά είταν μίλιας έξασθενημένος από τόν πρώτο δρόμο του, βρεμένος ως τό στήθος και μούσκεμα στόν ιδρώτα.

— Άχ, είν' πολύ δύσκολο αυτή τή φορά... είπε αφήνοντας νά πέσουν τά δερμάτια και τό κλαδευτήρι. Τά νερά έχουν ανέβει ψηλά κι' έχουν έρθει άλλοι πριν από μäs και πήραν ότι είταν εύκολόσπυχο. Γιά νά βρω καλάμια πρέπει νά πάω στην άκρη του διαβόλου!

Και στρέφοντας προς τόν 'Αντριανό:

— Έ, δέν πεινάς εσύ; 'Ελα, άς τσιμπήσουμε κάτι..

Έσπασε ένα κρεμνίδι στη χούφτα του, τό άλάτις και πρόσφερε τό μισό στόν άνεμό του. Μέ τη μαμαλίχα, αυτό τούς φάνηκε πολύ καλό. 'Επειτα ήπιαν νερό άπ' τήν πλώσα.

— Είπε ήσυχά τ' άλογα; ρώτησε.

— Ναί, απάντησε ο 'Αντριανός, μά αυτό τό δεξί, δέν τρώει καθόλου και τεχνάει όλη τήν ώρα τ' αυτιά του στόν άέρα.

— Τό παληάλογο!

Πήρε τό κλαδευτήρι και ξεκίνησε γιά τό δεύτερο δρόμο.

Είχε κάνει τόν έκτο δρόμο ο Ντίμι και μόλις είχε ξεκινήσει γιά τόν έβδομο όταν ένα διαπεραστικό χρεμίστιμα έξέσκισε τή σιωπή και τόν κάρφωσε στη θέση του. 'Ο 'Αντριανός πάγωσε ως τό μυαλό: Είθερε τό θυμό του θείου του. Αυτός παρουσιάστηκε μέ τά χέρια άδειανά, σκοτεινάσμενος. Μέ φωνή καλού πατέρα μίλησε στό δεξί άλογο πού είχε χρεμίσσει.

— Γιατί, καλέ Θεέ! Δέ θάξεις καίμια κακή διάθεση νά μου κάνεις ιστορίες... Τί σου λείπει;

Τό περιποιήθηκε, τό χάιδεψε και είπε στόν 'Αντριανό φεύγοντας:

— Μείνε κοντά μου... Στεναχωριέσαι... Μή τ' αφήνεις από τά μάτια σου... Άκόμα μερικά δερμάτια, δsa φτάνουν νά μή γίνουμε τό περιγέλιο της αγοράς—και φεύγουμε.

Μά μόλις είχε εξαφανιστεί μέσα στά καλάμια, ξαναγύρισε τρέχοντας τό άλογο είχε χρεμίσσει δεύτερη φορά!

— Παναγία Παρθένα, θά σου φάω τ' αυτιά! Στάσου άφού τό θέλεις έτσι.

Ρίχτηκε στό άλογο, πού έσκαψε μιά κλωτσιά στην κοιλιά πού άνήχησε υπόκωφα. Τό φτωχό ζώο σκίρτησε δολόκληρο από τό χτύπημα κι' έστριψε τό κεφάλι γιά νά δεί μέ τ' αγαθά του μάτια έκείνον πού τό χτυπούσε. 'Ο 'Αντριανός έτρεμε πού αείταν αυτός πού είχε φάει τήν κλωτσιά. Παρακάλεσε τό θείο του νά μή χτυπήσει πιά τό άλογο.

— Άς ξέχουμε! Είπε ο χωρικός, δέν έχουμε τίποτε νά κάνουμε· θά μάς προσώσει αυτό... Γιά όνομα όλων των άγιων, νά μιά νύχτα χαμένη...

Και ξεκίνησαν. Έκανε άκόμα σκοτάδι. Πριν όμως βγούν από τούς βάλτους τό δύστροπο άλογο άγνήθηκε πιά νά τραβήξει και στάθηκε, χτύπησε τά ποδάκια του κατά γής, ροχαλώντας και τιντώνοντας τ' αυτιά του στόν άέρα. 'Ο Ντίμι έγινε σκεπτικός.

— Γιατί κάνει έτσι, μάργα; τόν ρώτησε ο 'Αντριανός.

— Είπε βαρβάτο, παιδί μου! πρέπει νά μυρίστηκε καίμια φορά εδω κοντά: κάποιος χωρικός πρέπει νά βρίσκεται κατά διαμέτη φορά του. Άχ, αυτό θά τελειώσει άσχημα άπόψε.

'Ο θεός Ντίμι σταυροκοπήθηκε τρεις φορές βγάζοντας τό κεφάλλό του:

— 'Ο θεός νά μάς φυλάει από κάθε κακό!

Κ' έφτυσε στη πλάτη:

— Φτωχά, διάβολε, άει στην έρημο!

Κατέβηκε άπ' τ' άμάξι, πήρε τό άλογο άπ' τό χαλινάρι και προχώρησε έτσι ένα διάστημα του δρόμου άξαφνα τό δυστροπικό άλογο χρεμίστηκε δύο φορές στη σειρά μέσ' τό χέρι του άφέντη του. 'Ο Ντίμι ένωσε τά μαλλιά του νά σηκώνονται κι' άπ' τό σκούφο του. Τό αίμα του ανέβηκε στό κεφάλι. Άρχισε νά τιντ στα τυφλά, στην άρχή μέ γροθιές, ύστερα μέ κλωτσιές, έπειτα μέ μιά σανίδα πού τήν έβγαλε άπ' τ' άμάξι, ή όποια έσπασε στά δύο από τή δύναμη των χτυπημάτων.

Τό άλογο ξετρελλάθηκε, και τάλλο άλογο φοβήθηκε κι' αεί, και τά δύο μαζί άρχισαν νά τρέχουν άσυγκράτητα. Βγήκαν από τό δρόμο, μπήκαν σ' ένα χέρσο χωράφι, όπου ο θεός στάθηκε άδύνατο νά τά συγκρατήσει. Τό βαρβάτο χρεμίστηκε άδιάκοπα και παράσυρε τό άμάξι προς τούς βάλτους, ενώ ο Ντίμι, προσκαθόντας νά τό ξαναφέρει στό δρόμο, ένωθε δέν έαυτό του παραλυσμένο, συντριμένο, έτοιμο νά πέσει, μέ τά ρούχα του κουρέλια και τό μισό παντελόνι ξεσκισμένο δολόκληρο.

Τότε συνέβηκε τό φοιχτό: τρέχοντας ο Ντίμι φύτεψε τό κλαδευτήρι στην κοιλιά του άλλου, πού στάθηκε στόν τόπο του. Η κόρη ξεσκισε όλο τό μάκρος της κοιλιάς του πού άδειασε κάτω. Τό φτωχό ζώο έπεσε κεραυνωμένο.

'Ο 'Αντριανός έβγαλε μιά κραυγή και λιποθύμησε πέφτοντας μέσ' στά καλάμια.

Εύτηνος από θόρυβο φωνών.

Άδύνατα φωτισμένοι! από τίς πρώτες άνταύγειες της αύγης, ο θεός Ντίμι κι' ο βαλτοφυλάκας κουβέντιασαν, όρθοι μπρος στό πτώμα του άλλου πού κοίτονταν σε μιά λίμνη αίματος, μέ τί σπλάγμα των σκορπισμένων γύρω του.

— Φανού καλός, 'Οσιάν—έλεγε ο θεός—μή μέ καταγγείλεις στό βογυράκι. Έχω άρκετές δυστυχίες, καθώς βλέπεις. Έλα, φανού καλός, 'Οσιάν!

— 'Ο Τούρκος, πελώριος, μέ τό τουφέκι στόν ώμο, τίς σακκούλες μέ τίς προμήθειες στόν άλλο, μούτρο ημιμένο και μαλλιαρό, σπαρσε τά χέρια του μπρος στη δυστυχία και είπε σε μιά ρουμπάκι πού μόλις καταλαβαίνότανε:

— Φανέ καλός... Νέμ μπορεί νάμαι καλό, μπρέ Ντίμι... Μπονάρσο πλερώνει... μπονάρσο θέλει ντονλειά...

— 'Ο βογυράς δέ θά φωνάξει με τό καλάμια πού ένοχα.

— 'Επειτα ο Τούρκος μέ τά μάτια βλοσυρά καρφωμένα στό έκαυλαμένο ζώο, απάγγειλε τήν άπόφασί του πού έξάλειψε τήν κακούργηκα καρδιά του χωριάτη:

— Άει, πηγαίνε... άντιν, κουβέντα μήν κάνεις.

Και στρέφοντας τίς πλάτες προς τό δρόμο άπομακρύνθηκε μέ βαρεία βήματα.

'Ο Ντίμι εγκατάλειψε τό σύντροφο πού τόσες ύπηρεσίες του είχε προσφέρει, ξεύχτηκε στη θέση του και πήρε τό δρόμο του χωριού, άφού πρώτα ξεφόρτωσε τά δερμάτια.

'Ο αύγερινός έλαμπε μέ όλο τό δαλίνο φώς του μέσ' στόν πορφυρένιο ορίζοντα της άνατολής, όταν ο 'Αντριανός, χορσίζοντας μέ όδύνη από τόν πού καλό παιδικό του φίλο, — τ' ώραίο πυρρότροπο άλογο μέ τό περήφανο άνάστημα, τά έκφραστικά μάτια, μέ τό αίμα πού έβραζε μέσα του και τόν έκανε νά σέρνει μέ δυσάρεσκεια τη μαράκα του μέ τούς τέσσερους τροχούς—άρχισε ν' άκολουθεί από πίσω τό άμάξι του θείου του Ντίμι, όπως άκολουθούν μιά νεκροφόρα. Μά στην άπελπισία του, καθώς είχε προχωρήσει είκοσι βήματα, ξαναγύρισε στό ζώο, τό έαπλωμένο στη χλόη, ρίχτηκε άπάνω στό κλειστό γιά πάντα μάτια του, τά φίλησε μέ πάθος και μωσσεψε μέ τά δάκρυά του αυτό τό ρύγχος πού τόσες φορές είχε χαϊδέψει.

— 'Επειτα, κάνοντας πίσω μέ τό πρόσωπο προς τό ζώο άφησε τό διάστημα ν' άπλωθεί μεταξύ αυτού και της «πιο εύγενικής καταήσεως» του άγροίκου ανθρώπου. 'Ο τόπος της φρίκης χάθηκε σε λίγο.

Η πένθιμη άκολουθία διάσχισε τώρα ένα μικρό δάσος από βάλτα, θάμνους και δεντράκια. Τά βατράκια, τ' άηδόνια, τά κοτσάκια, τά τειτζίκια έπαιναν κοιμισμένα τούς ύμνους τους μέσα στην πρωινή νύστα. Μά δέν είχαν άκόμα όλότατα σωπάσει και ο μελισσοφάτος τό δρόμκι κι' ο κορυδαλλός, ξαναάρχισαν τό κοντσέρτο του πού είχε σμαματήσει και βουτώντας μέσ' στό δροσερό και καθαρό άέρα της αύγης τόν έγέμισαν μέ τό πολυποίκιλο και χαρμόμενο τερέσιμα τους, μέ τούς ύμνους των στόν Πλάστη.

Στόν ουράνο και στη γή, ή ζωή ξαναρχίζει τό δρόμο της, ύμνησε τούς ελικοκινείς της ύμνους, προσκαλούσε στην εύτυχία, —ένθ' ο άνθρωπος έσπερνε τό θάνατο και κατέβαινε πιο χαμηλά κι' από τό κτήνος.

Μετάφρασις Μήτσου Παπανικολάου

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΝΙΚ. ΛΕΒΙΔΗΣ, Γ. ΡΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

«Ο Λεβίδης και ο άναδεξιμός του πού πρέπει νά... διορισθ' σάν μεγαλώς πρέσβυς στό Βερολίνο!... Αί έκλογαί και οι κουμπάροι. Τά παράπενα του Κέλλια. 'Ο κ. Ρούλος και τό πορτραίτο του μακαρίτη... πού δέν μοιάζει. Πώς έσωσε τήν κατάσταση μιά γελοιογραφία. 'Ο κ. Γαβριηλίδης στό θέατρο. Πώς τόν έπληξαν γιά τρελλό! Και πώς έπαίξε στό στή Σμύρνη κ.λ.π. κ.λ.π.

Ο κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Δ. ΛΕΒΙΔΗΣ

'Ο τίς 'Υπουργός και πολιτευόμενος κ. Ν. Λεβίδης μάς άπέστειλε τίς κάτωχρητωμένα άνέκδοτά του:

— Κατά τά πρώτα έτη του πολιτικού μου σταδίου, τό 1877 ήδη, κάποιος φίλος μου έκ των άφωσιωμένων εις έμέ και άντιπροσωπός μου κατά τάς έκλογάς, με παρεκάλεσεν όπως γίνω άνάδοχος τού άρρενος τέκνου αυτού.

— Πολύ εύχαρίστος, φίλατέ μου, τού είπα.

Μετά τήν τέλεση όμως του μυστηρίου, μου λέγει ή κουμπάρος μου:

— Τώρα, κουμπάρε μου, άπαιτώ άκόμη μίαν χάριν από σάς, τήν όποιαν, όπως πιστεύω, δέν θά μου άρνήσθιτε.

— Πολύ εύχαρίστος, κουμπάρε μου, τού άπάντησα, άπαιτώ μόνο ή άπαιτήσίς σου νά περνώ από τό χέρι μου. Άπαιτώ, λέγε μου, τί θέλεις;

— Θέλω, κουμπάρε μου, όταν ο βαφτιστικός σου μεγαλώς και μάθη γραμάματα, νά μου τόν διορίσθω. πρίσθω στό Βερολίνο, γιατί ή κουμπάρα ειπε Γερμανικά και φυσικά τώ λόγω ο βαφτιστικός σου θά γίνη γερμανομαθής.

Η άίσις του αυτή ήτο φυσικά έξωφρενική. Δέν του άρνήθηκε όμως. Άπ' ενός διότι κανείς δέν μπορούσε νά βεβαιώσει ότι ήτο ήθελον ήτοι έστη ώστε νά εκπληρώσω τήν υπόσχεσί μου, και άπ' άλλου διότι κανείς δέν ήξευρε πάλιν άν—δ μή γέννηται—δέν ήθελεν άποθάνει πρό έμού ο άνάδεκτός μου; Άκόμη έκπληκτοι οι πιθανός ο ματέρες αυτούς νά μή ήθελε νά άκολουθήσει...

— Τό διπλωματικόν σταδίον όταν θά έμεγαλωνε.

— Κουμπάρε μου, τού είπα λοιπόν κι' έγώ, μπορείς νά μένης ήμερος. Η άπαιτήσίς σου θά γίνη.

Τά πράγματα όμως συνέβησαν όπως τά προείδα. Όταν ο άναδεκτός μου μεγαλώσε, ούδέποτε έκέφθη νά γίνη διπλωμάτης, κατηχηστή όμως έτοι, ώστε νά είνε σήμερα λαμπρός βιομήχανος, ενώ συγχρόνως ένώ ούτε τόν πατέρα αυτού τότε έλπιησα, ούτε τήν λαμπρήν μου παρέβην, έφ' όσον δέν μου ζήτησαν νά τήν έκτελέσω.

— Όπότε, δέ, και τώρα, άκόμη συναγτώ, τόν πατέρα του άναδεκτού μου, τόν έρωτώ:

— Τί γίνετα, κουμπάρε μου, ο...πρέσβυς υιός σου; Και γράψε και οι δύο.

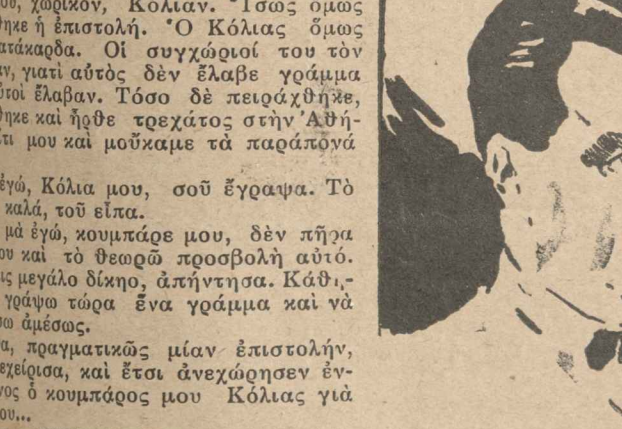
Αποστόε τώρα και ένα άλλο παιδρόν άνέκδοτόν μου: Κατά τάς βουλευτικές έκλογάς της 7ης 'Απριλίου 1885, είχα γράψει, ως πάντοτε κατά τάς έκλογάς πράττω, καλώς έπιστολής προς τούς πολυτίμητους μακαρίτες, κουμπάρους μου, και προς όλους τούς λοιπούς φίλους μου. Άλλά, έν παραδρομή, φαίνεται δέν έγραφα προς τόν κουμπάρο μου, χωρικών, Κόλιαν. Ίσως όμως και νά γέγραφα ή έπιστολή. 'Ο Κόλιας όμως τό πήρε κατάραδα. Οι συγχώροί του τόν λαμπρεύσαν, γιατί αυτός δέν έλαβε γράμμα και κι' αυτοί έλαβαν. Τόσο δέ πειραχτήθηκε, πού σπρώχθηκε και ήθελε τρεχάτος στην Άθήνα στό σπίτι μου και μούκαμε τά παράπονά του.

— Μά έγώ, Κόλια μου, σου έγραφα. Τό ήρωήμα καλό, τού είπα.

— Ναί, μά έγώ, κουμπάρε μου, δέν πήρα γράμμα σου και τό θεωρώ προσβολή αεί.

— Έγες μεγάλο δίκιο, άπώντησα. Κάθι, και τό σού γράφω τώρα ένα γράμμα και νά σού τό δώσω άμέσως.

Έγραφα, πραγματικάς μίαν έπιστολήν, τήν ήνεγκρίασα, και έτσι άνεχώρησεν ένθυσμασμένος ο κουμπάρος μου Κόλιας γιά τό χωριό του...

Ο κ. Γ. ΡΟΥΛΟΣ

'Ο γερμανός καθηγητής του Πολυτεχνείου κ. Γ. Ρούλος, τόν όποιον βρήκαμε στό άτελεί του, μάς διηγήθη τό εξής άνέκδοτόν του:

— Κάποτε μου άνετέθη από τήν οικογένειαν ενός γνωστού μου κλησίου άποθανόντος, νά κάνω τό πορτραίτο του. Μου έδωσαν άπό τόν άποθάνοντα δύο φωτογραφίες του, άπ' τίς όποιες θάκανα τόν μακαρίτη. Όταν πειά τό έργο τελείωσε, έκάλεσα τούς συγ-

γενείς του μακαρίτη νά τό δούνε.

Έβγαλα λοιπόν τήν εικόνα του συγγενούς των και τίς φωτογραφίες του, πού μούχαν δώσει και τίς έτοποθέτησα σε μιά καρέκλα. Παραδόξως όμως άκουσα νά μου λέει ή μία άπ' τίς κυρίες, — νομίζω, ήταν ή σύζυγος του εικονιζόμενου:

— Όραίο αλήθεια, έργο αυτό, αλλά, σάς παρακαλώ, δέν μου δείχνετε και τό πορτραίτο του άντρός μου, πού σάς παρήγγειλα νά κάνετε;

Τότε άντιληφθείς περί τίνος έπρόκειτο, άπάντησα ψυχραίμως στην κυρία:

— Με συγχωρείτε πολύ... Λυπούμαι, γιατί λησμόνησα σ' ένα άτελεί φίλου μου τό πορτραίτο πού μακαρίτη άνδρός σας. Με συγχωρείτε πάρα πολύ, πού σάς έβαλα στόν κόπο, νάρθιτε, γιά νά τό ιδίτε.

Δέν πειράζει. Έρχόμαστε άλλη μέρα, άπώντησαν ή κυρίες.

Όταν φύγαγε, κατάλαβα πως γιά νά μήν άναγνωρίση ή κυρία αυτή, τόν άντρα της, θά πη πως δέν τούμοιαζε καθόλου ή εικόνα. Αυτό μ' έστενηχώρησε πολύ.

Θυμήθηκα όμως εύτυχώς κείνη τή στιγμή πως ο φίλος μου γελοιογράφος Θέμος 'Αννινος είχε μιά γελοιογραφία του ίδιου μακαρίτη στό σπίτι του, πού κάποτε τούχα έγώ ο ίδιος φτιάσει.

Πηγαίνα λοιπόν, τήν παίρνω, κι' έχοντας ύπ' όφην μου αυτή, κατόρθωσα ν' άποδώ στο άτελεί έκείνο πορτραίτο, τά χαρακτηριστικά του μακαρίτη τόσο καλά, ώστε νά τό θαυμάσουν οι οικείοι του όταν τό είδαν.

Βραδύτερον ο πίναξ αυτός έχαρίσθηε στην Έθνικήν Πινακοθήκην υπό των οικείων του άποθανόντος όπου και βρίσκεται ι μέχρι σήμερον.

Ο κ. ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

— Δέκα όκτώ χρόνων άρχισα νά παίζω στό θέατρο, μάς λέγει ο κ. Γαβριηλίδης, στην σχετικήν μας έρώτηση. Έπαίξα στην πατρίδα μου τήν Σμύρνη, με τόν σμυρναϊκό έρασιτεχνικό θίασο ο «Απόλλων». Πολύ συχνά όμως συμμετείχα και στας παραστάσεις πού έδιναν περαστικοί από τή Σμύρνη ήθοιοποι, ο Σαγίω, ή Άοτεμισία Ζάμπου, ή Βερώνη, και άλλοι. Τό 1905 με πήρε μέ τόν θίασο της; ή Βερώνη στην Πόλη, όπου έμεινα δολόκληρο τόν χειμώνα. Τό καλοκαίρι του ίδιου έκείνου έτους πρωτοήρθα στην Άθήνα.

Ξένος και άγνωστος, συνήνησα πολλές δυσκολίες ως πού νά επιβληθώ. 'Ο πρώτος θίασος με τόν όποιον συνέπραξα στην Άθήνα ήτο του Σαγίω, στό θέατρο της Νεοπόλεως. Ύστερα με πήρε ο Χρηστομάνος στην Νέα Σαχινή. Τό 1909, έλαβα μέρος στόν θίασο 'Αγγής Ρούζαν — Ιακωβίδου πού έδιδε παραστάσεις στό θέατρο Κυβέλης. Ύστερα έπαίξα στό θέατρο του Συντάγματος, έκαμα περιόδες στις έπαρχίες και στό έξωτερικό, και τέλος προσελήφθη στην θίασο Κυβέλης, όπου και ζω σχεδόν άδιακόπως έκτοτε. Καθώς σάς είπα και λίγο πριν, στην άρχή του σταδίου μου στήνθησαν πολλές δυσκολίες.

Έδοκίμασα μικρές. Έπέγρασα από στερήσεις. Παντρεμένος εις ηλικίαν είκοσι χρόνων και εις ηλικίαν είκοσι τριών, οικωγενειάρχη με τότα παιδιά, μόλις κατόρθωσα νά έξωσω. Οι καλλιτέροι μισοί ήθοιοποιών τήν εποχή εκείνη ήσαν διακόσιες δραχμές. (Ως τόσο τά κατάφερα, τά κατάφερα χωρίς στην έπιμονή και τόν άσβεστό καλλιτεχνικό μου ζήλο.

Θέλετε τώρα και άνέκδοτα άπ' τήν θεατρικήν μου ζωή; Έχω άπειρα. Δύο φορές με πήραν γιά τρελλό. Τήν μά μελετούσα τόν ρόλο του 'Ορέστη, σε μιά τοαυθία άντιπαικνίου.

— Τρελλάθηκα! Άλλ' αυτό δέν είνε βέβαια τίποτε. Πολλά νοσημώτερα είνε δύο άλλα περιστατικά πού μου συνέβησαν στην μακαρίτη. Όταν πειά τό έργο τελείωσε, έκάλεσα τούς συγ-

γενείς του μακαρίτη νά τό δούνε.

Έβγαλα λοιπόν τήν εικόνα του συγγενούς των και τίς φωτογραφίες του, πού μούχαν δώσει και τίς έτοποθέτησα σε μιά καρέκλα. Παραδόξως όμως άκουσα νά μου λέει ή μία άπ' τίς κυρίες, — νομίζω, ήταν ή σύζυγος του εικονιζόμενου:

— Όραίο αλήθεια, έργο αυτό, αλλά, σάς παρακαλώ, δέν μου δείχνετε και τό πορτραίτο του άντρός μου, πού σάς παρήγγειλα νά κάνετε;

Τότε άντιληφθείς περί τίνος έπρόκειτο, άπάντησα ψυχραίμως στην κυρία:

— Με συγχωρείτε πολύ... Λυπούμαι, γιατί λησμόνησα σ' ένα άτελεί φίλου μου τό πορτραίτο πού μακαρίτη άνδρός σας. Με συγχωρείτε πάρα πολύ, πού σάς έβαλα στόν κόπο, νάρθιτε, γιά νά τό ιδίτε.

Δέν πειράζει. Έρχόμαστε άλλη μέρα, άπώντησαν ή κυρίες.

Όταν φύγαγε, κατάλαβα πως γιά νά μήν άναγνωρίση ή κυρία αυτή, τόν άντρα της, θά πη πως δέν τούμοιαζε καθόλου ή εικόνα. Αυτό μ' έστενηχώρησε πολύ.

Θυμήθηκα όμως εύτυχώς κείνη τή στιγμή πως ο φίλος μου γελοιογράφος Θέμος 'Αννινος είχε μιά γελοιογραφία του ίδιου μακαρίτη στο σπίτι του, πού κάποτε τούχα έγώ ο ίδιος φτιάσει.

Πηγαίνα λοιπόν, τήν παίρνω, κι' έχοντας ύπ' όφην μου αυτή, κατόρθωσα ν' άποδώ στο άτελεί έκείνο πορτραίτο, τά χαρακτηριστικά του μακαρίτη τόσο καλά, ώστε νά τό θαυμάσουν οι οικείοι του όταν τό είδαν.

Βραδύτερον ο πίναξ αυτός έχαρίσθηε στην Έθνικήν Πινακοθήκην υπό των οικείων του άποθανόντος όπου και βρίσκεται ι μέχρι σήμερον.

Θυμήθηκα όμως εύτυχώς κείνη τή στιγμή πως ο φίλος μου γελοιογράφος Θέμος 'Αννινος είχε μιά γελοιογραφία του ίδιου μακαρίτη στο σπίτι του, πού κάποτε τούχα έγώ ο ίδιος φτιάσει.

Ένα βράδυ του 1917 που έπαιζε τον «Μούγο» του κ. Ξενοπούλου—το έργο που είχε παρουσιάσει ως μετάφραση δήθεν γαλλικού έργου και που οι περισσότεροι κριτικοί το έκριναν κολακευτικά—ήλθαν πριν αρχίσει η παράσταση δύο χωροφύλακες και πήγαν στο «Αστυνομικό Τμήμα της οδού Σωκράτους», κοντά με την «Ομόνοια». (Η παράσταση έδιδετο εις της Κοτοπούλη). Εύστοιχως στο θέατρο την βραδιά εκείνη παρευρίσκειτο ο κ. Παπα-λεξόπουλος, τότε πρωσπάρχης του υπουργείου των «Εξωτερικών», και τη μεσολαβήσει του μού επετρόπη να παίξω έως το τέλος της παραστάσεως, ή οποία χωρίς έμένα εκινδύνευε να ματαιωθεί. Έννοείται ότι οι χωροφύλακες δεν έπαισαν να παρακολουθούν τας κινήσεις μου. Έτοποθετήθηκαν στα παρασκήνια, από ένας δεξιά και άλλος αριστερά. Οι άλλοι ήθοιοι τους έπειραζαν και κάθε τόσο τους έλεγαν :

— Φυλάτε τον καλά γιατί θά σάς φύγει.
— Εγώ είπα με τόση ψυχραιμία ώστε ο Ξενοπούλος εξεπλάγη και με ρώτησε πώς δεν φοβόμην.

— Μα τί να φοβήθω, του απήντησε, σκαμένος στα γέλια.
Μετά την παράσταση έπαιρα τους χωροφύλακες, αντί να με πάρουν εκείνοι, πήγαμε σ' ένα εστιατόριο, έφαγα, τους κέρασα κρασί, και την άλλη μέρα, ύστερα από την ολονύκτιο διαμονή στην αστυνομία, έφυγα για την Κρήτη. Μ' έδιωξαν εκεί για πολιτικούς λόγους.

Ας έλθουμε όμως και στα πραγματικά εϋθυμα ανέκδοτα. Έδιναν με πού λέτε το 1902, μία παράσταση, στον Μπουτζά, στο περίφημο χιλιότραγουδημένο προάστειο της καμένης της Σμύρνης. Το θέατρο όπου παίζαμε ήταν έντελως, πρόχειρο, κακομανρωμένο, με κουίντες τρύπες και σκηνή ούσια και αυτή και στηριγμένη σε πασσάλους. Θέατρο πρωτόγονο με μιά λέξη. Πολύ πριν αρχίσει η παράσταση, το θέατρο είχε κυριολεκτικώς πολιορκηθεί από ομήρους όλκληρο έλληνοπαίδων και τουρκοπαίδων του δρόμου. Μας ένοχλούσαν με χίλους δυο τρόπους. Βλέπαν από τις τρύπες τις ημίγυμνες γυναίκες που έφορουσαν το κοστούμιο του θεάτρου, έλεγαν διαφόρους βωμολοχίας, περτάγματα, και εν γένει χαλούσαν τον κόσμο με τα γέλια των και με τις φωνές των. Δεν θά ξεχάσω τον θυμό και την απέλπισία μου όταν πήγα να πάρω το σακκάκι μου—θυμό ένα σακκάκι προτοφορεμένο—από το καφί μιάς κουίντης (κουίντες λέγοντο άλλοτε και ήταν ένα είδος παρασκηνίων) που το είχα κρεμάσει και είδα ότι έλειπε ολόκληρο κομμάτι στο μέρος της τσέπης. Κάποιος μόνος το είχε κόψει γιατί τον εμπόδιζε να βλέπει! Μετά πολλά άρχισε η παράσταση. Έπαιζαμε την Γκόλφω και οι ήθοιοι φορούσαν φουστάνελλες. Άλλο που δεν ήθελεν και τα αλυσίδα Χωμένα κάτω από τη σκηνή, έπερνούσαν κάθε τόσο από τις τρύπες του πατώματος καλάμα και μιάς σήκωναν τις φουστάνελλες. Έμεις έσπάζαμε τα καλάμα και η παράσταση έξακολουθούσε κακή κακώς. Σε λίγο τους βλέπουμε να πηγαίνουν κοντά στον υποβόλεα και να του λέγουν αναδέστατα να κάνει πιά περά για να βλέπουν καλλίτερα! Η υπομονή μας πιά είχε εξαντληθεί. Έπερνούσαν κάθε όριο. Στέλνουμε και φωνάζουμε έναν χωροφύλακα. Ο χωροφύλακας ήλθε άμεσως και έβω φρενών από τον θυμό άρχισε να φωνάζει στους αλυσίδαδες :

— Τσίνοι ντισαί ! (έβγατε όξω !)
— Άλλ' αζεστος τουκαλάς και ανίδεος από θέατρο καθώς ήταν του έράνηκε ότι και ο υποβόλεας ήταν κανέναν ένοχλητικός αλυσίδα και άρχισε να τον τραβή απ' τα πόδια για να τον βγάλη έξω.

— Βρε Γαλάνη (Γαλάνης έλεγετο ο υποβόλεας) γιατί σταμάτησε, του φωνάζαμε, λέγε, βρε Γαλάνη !...

— Άλλ' εκείνος είχε αφήσει το χειρόγραφο απ' τα χέρια και άπαν-τούσε ο κακομοιρης, αστισμένος :

— Τι να σάς πω που με παίρνουν, με παίρνουν, μωρέ παιδιά.
Και πράγματι τον παίρνουν μέσα. Ματίν εκραύγαζε εις κομ-κήν έλληνοτουρκικήν (δεν είξευρε τουρκικά) στον άγροικο χωροφύ-λακα, την ιδιότητά του :

— Μπέν υποβόλεφ ! (έγώ υποβόλεας).
Την δουλειά του όμως ο χωροφύλακας. Έως ότου χάσαμε τον Γαλάνη και η παράσταση τελείωσε κακή κακώς !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

Ανέκδοτα των κ. κ. Δημοσφ. Βευτιρά, Μιλτ. Λιδωρί-κη και 'Αρτέμιδος Κυπαρίσση. Ο κ. Βευτιράς 12ετής διηγηματογράφος. Τό φυλοκόπημα. Ζητήσατε την γυναί-κα! Ο καθηγητής με τον κόκκινο μπεζά και το κινό. Διδάσκαλος ξφακσίας και τενόρος. Μαθητάι που δεν πληρώνουν ούτε τό... πετρέλαιο !. Ο κ. Λιδωρίκης και ο σωσίας του. Τα βάσανά του. Όπου πληρώνει τις άμαρ-τίες του κ. Γ. Βλάχου. Η κ. 'Αρτέμις Κυπαρίσση και η ξενομανία των Έλλήνων. Πώς παρουσιάσθη ως... Ιτα-λίσ καλλιτέχνης κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Χουσό άσάχν, πώς σε λυπάμαι !
"Άγρια σε θέρσει ο θεριστής."
Τόν τέτοιο θάνατο να τραγουδήσθ,
στον κόσμο είνε τραγουδιότης ;

"Άγριος θεριστής για μέ άς μήν είνε
ο θάνατος που θάρη να με πάρη"
"Ήλιά απ' την κλίνη μου άς ανατείλη
οάν αιγιοσύτατικο γλυκό φεγγάρι."

Στ. Μελάς

ΣΤΡΟΦΕΣ

"Απ' τις χαρές που έβόθνανε και πάνε με το χρόνο
πές μου, τί άλλο κέρδισα παρά έναν κρύφο πόνο,
που σαν το φειδι έπίβουλα με τρώει και με πεθαίνει,
μελαχροινόβιλα, άδέχαστη και πολυγαπημένη !..."
Αί, δεν πειράζει ! "Ας μου κανες και την καρδιά κομμάτια
θά σε θυμώμαι πάντοτε με δακρυμένα μάτια,
όσο έχω μέσα το βαθύ τον πόνο που δεν σβένει,
μελαχροινόβιλα, άδέχαστη και πολυγαπημένη !..."

Στεφ. Δάφνης

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

"Απόψε λές κ' έγινόμουν την κάθε βόση μάγια
κ' ήπιαν οι οάθυμοι βοσκόι κ' αγάλλισαν τα πλάγια,
χορός σε κάθε άνδραχο, άχος στο κάθε οέμα,
χίλιες μορφές όφαινονται με μεταξίνο γνέμα
πάνω στους λόγγους τους γλαρούς και στον γκρεμόν τ' άπόσκια
που τα 'λυσόβιλα στεροφυλόν τα μόνια.
Ός και τα κυπροκοιόδονα κ' οι γυνήδες κ' οι γυλλοί
έμείθσαν απ' τη χαρά τ' άπορνωδ τ' Απρίλη
κ' έσώπασαν το κλάμα των, το πικρολάλημά των
να τραγουδήσουν οι καλοί τις ρεαίς στο πέραςμά των
απ' τα ψηλά τα δάσκα σ' άνάγια μονοπάτια
με το γοργό περπάτημα, τα χαμηλά τα μάτια."

Στ. Γρανίτσας

Ο ΝΕΙΟΓΑΜΠΡΟΣ

"Αλλάζαν τα στέφανα,
έπηρε τα φίλιά της, τον άνθό της,
μιά νύχτα τη συντροφίαν
και την αγγήν έπηρε στρατιώτης !

Βαρυβροτάει ο πόλεμος
κ' ο νεύγαμπρος, αλλοίμονο, δέ
[στέκει]
Τρέχει και πάει στολίζοντας
με λειμονιάς λουλούδια το τουνέκι.

Ζαχ. Παπαντανίου

ΑΚΑΙΡΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Τάχα γιατί ο φτωχός να μη αγαπήσω
ένα πουλί, ένα δένδρο ή και μία βοή
παρά το πλάσμα αυτό που θά με σβήση
όαν τον άφρο πριν την αγγή μου άφήσω ;

Στη βούδι τα δυο γελία κ' άκουμήσω
με γάργαρο νερό να τα δροσίζη,
ήθελε το πουλί μου κελαιδίσει,
κ' εις τον ίσκιό του δένδρου ήθε καθίσω !

"Έρωτα, ανάθεμάς, ανάθεμά σε !
που μ' έκανες τον κόσμο να ξεφύγω
και να ζητώ το 'έρμαίς, να παίγγω τα όρη !

Από με όλιγο από τα βόχια, κ' άς
να τρέξω, να χαρώ, και δέν σοφ φεύγω,
να το φίλι που σοφ χαρίζη ή Κόρη !

'Αντ. Μανουσός

ΜΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΦΩΣ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

[ΤΟΥ FRANÇOIS COPPÉE]

Μέσος, κοντοπία, θόρυβος, τόν έχαναν τόν Λουδοβίκο να
από την κάρδα του, και να τρέξη έξω, ζητώντας, όρο-
ντα, έμνεστο. Έμπρός στο τραπέζι του, τα χειρόγραφα
του δεν μπορούσε να τα τελειώση. Η πέννα του, δεν έτρεχε
πια από το χαρτί. Έβρισε και αυτός το φώς και στενοχω-
νός, κατέβηκε και τα τέσσαρα πατώματα του σπιτιού που
ήταν και βρέθηκε στον δρόμο.

Έπαισε ο δρόμος. Κίνους χαμνιά. Ένα ζυθοπωλείο απέ-
σταν, άκουσθ, έμνε οάν νυσταγμένο, με δαμπά, κατεβασμένα
όφθαλμοι. Έπαισε σ' ένα τραπέζι και άρχισε να σκέπτεται.

Τι άπληθ βραδεία !
Τι άπληθ με την μύδα, που του έθερεν ένα γκαρσόνι, με
καταπονημένα τα μανίκια, έβρωμσος ζωνίλες, έμυριζε αήγώ.
Μέσος και εκεί και όταν σπκωνότανε χαμνιά νπο άέρος,
από αυτή ζεστή, οάν νπο άέρος οτό.

Ένα μετανοός γιατί δεν κάθισε στο σπίτι του. Και οργά
από πιά ή συναισθησι της καταστροφής του και ένα βά-
ρος, που πίες το στήθος. Και είδε τον έαντί του χωρίς
αυτήν οικογένεια, χωρίς μέλλον, με ένα σκληρό και ά-
νιστο έλγυγμα.

Και τ' έπαιγέμα ! Να πουλάς όήματα και έπίθετα.
Και ήτανε τριάντα όκά έτών σωστά.

Τι πούπο ζυγίζονταν, είδε με όγρος, που τον άγγιζεν ως
καρδιά, με φουρνώνον στους κρατόφους του, τα πρώτα
αυτοκόστω του νεκροταφείου. Χαμένα νεϊδιά ! Και περίλη-
ψη, τα μάτια γεμάτα από δάκρυα, θυμήθηκε μια από τις πεί-
δες, τις τελευταίες του δέν νύχτες την παραμονή μιάς μο-
ναχίας, κοντά σε μιάν έρωμένη του τυχαία, την όποιαν δεν
έμνησθ, αλλά τ' έπαιγέμα !

Το άποθανόντα όη ή γυναίκα αυτή, του ήταν ζήνν.
Μοναχά, τίποτε, δεν του έθερμινε, την κρβα
και μοναχική ζωή ή ζέση της αγάπης, του φίλ-
αυτήν στερησι ή δαλκωή...

Μοναχός στις πένθιμες αυτές σκέψεις, ο Λου-
δοβίκος, σπίκωσε το ποτήρι του να πιη τη μύδα,
και κατέβηκε έμπρός του και από επάνω του,
και κατέβηκε με φώς. "Ητο τό μόνο παρόδωρο, που
τον έμνησθ από όλα τα εκεί τριγύρω σπία."

— Πώς να κάθεται εκεί μέσα ; σκέφτηκε.
Και αλυσίδα την στιγμή εκείνη την λώπν,
και έπαισεν, την έγκατέλειπν εκείνην, που
αλυσίδα όλοι, όσους ή άπδια ή ή θλίψις, έδω-
ν καλές φορές από το σπίτι τους, όταν βλέπουν
αλυσίδα άλλους εϋτυχέστερους να κατοικούν
αλυσίδα σε τέτοια φωτισμένα δωμάτια...

— Πώς να κάθεται εκεί μέσα ; Πώς άγρυνει
αλυσίδα ; Κάποιος βιοπαλαιστής όπως αυτός, κά-
ποιος σπικωτής ίσως, ή κάποιος ποιητής. Θυμή-
σθ, έναν τέον άχρον κακοντυμένο, που βασιλεί πάντα
στην παρτάλην του, ένα βιβλίο. Αυτός θα είνε ! Αυτό το
παιδί θα κερδίη το φώμ του, δίδοντας μαθήματα την
αλυσίδα και άφαιρώνει τις όδες της νυκτός του εις την τέ-
χνη και την ποίαν. Είνε φτωχός, πτωχότατος, αλλά άγνός
και ήλθς. Διαπείη άμολώντων τον θπασμόν της νεότητος
αλυσίδα, και όταν, παρά το φτωχά του σούχα, τον κν-
ταί αρραβώς, χαμνιά γυναίκα του δρόμου, αυτός κατεβάζει
αλυσίδα τα ύδια του, όσων χαμνιά παρόδους, τα βαθεί του
αλυσίδα με τα βελούδινα βλέφαρα, σκεπτόμενος χαμνιάν Βε-
α-α-α !

Αλυσίδα άλλο θα διψήη για δόξα, αλλά έννοη να την άπο-
σταν με κάποιο άριστοέργημα, μέσα εις το όποιον να χύση
αλυσίδα την ελκρινεία της ζωής του.
Έλκεται την πείνα του, όπως ο ίππότης το σπαθί του,
αλυσίδα την πείναν και πεθάνη της πείνας, παρά να γείνη βαστά-
αλυσίδα των πραγμάτων και να σφορπίη άποτοίγαρα, μέσα στα όπ-
αλυσίδα τα γράμια, γενόμενος δημόσιος υπάλληλος.

Αν θά πρόφθαισε βέβαια να γνωρίση την ζωή. Άλλά εις τι
αλυσίδα ή ζωή σούς ποιητής, παρά για να τους μαρνήη και
αλυσίδα ταπεινέη και να σκατώνη την χίμαιράς τους.

— Έως τ' άφθη ώρα τους πρώτους σίχους του, το θεϊον
αλυσίδα της νεότητος του, εκείνο που μόνον μια φορά κάνει
αλυσίδα την ζωή του !

Αλυσίδα τον μαγικόν παρόδειον, ένα Παράδεισον άδύ-
αλυσίδα, όσον τα πινά έχουν άφωμα και τα άνθη έχουν περά,
αλυσίδα γυναίκες είνε άγναι και γλυκαίαι όπως τα άστρα, όπου
αλυσίδα τα άσπια και όνειρα ύπάρχουν, και άγρότερα, όταν
αλυσίδα τα τραγούδια του, εκείνοι που θά μεθυσόδινε
αλυσίδα αλυσίδα, θά μείνουν άλιμμένοι την έπαυση, από την πικρή
αλυσίδα, ότι ή ζωή δεν είνε τόσο άφρατα, όσο την ψάλλουν τα
αλυσίδα...

— Πώς να κάθετ' εκεί μέσα ;
Έρωτα ! Ναι, έρωτα, για τους όποιους τίποτε άλλο δεν

ύπάρχει εις τον κόσμο από τον άμοιβαίο και άνεξάντλητο τους
πόθο, και οι όποιοι δεν κοιτάζουν μακρότερα από τις άγκαλια-
σμένες τις σκιές τους, που περιπατούν έμπρός τους, κάτω από
το φέγγος της σελήνης...

Άλλά αν είνε έρωταί, γιατί να άγρυνούν ; Γιατί το φώς,
αυτή την ώρα !

Συνήθως οι έρωταί κοιμούνται ένωρς και έξυπνούν άγνά.
Έως εκείνος, να λείπη και αυτή τον περιμένει. Πού να είνε ;
Μήπως πήγε στους πτωχούς του γονείς που ίσως ν' άδονέσθ ;
Μόνη της, άναμένοσα, τον συλλογίζετα πείδ πολύ και πείδ
βαθεί...

Θά γράφη τ' όνομά του στο τραπεζομάνδλω, με του μαχα-
ρισού την άκρη, πολλές φορές, τόσες πολλές φορές.

Θ' αναλογίζεται πόσο χαριτωμένα περιπατεί, πόσον όμιλεί
γλυκά, πόσο φιλεί ζεστά, με πόση δύναμη άγκαλιάζει... Και κάτι
το εϋφρόσυνο θά χειρίζη από την καρδιά της...

Άλλά επί τέλους θά πείση, για να κοιμηθ, κουρασμένη από
συλλογισμούς πανετυχίας και θά κοιμηθ γλυκά. Έως και να
έκοιμήθηκε και λησμονήσε να σβύση και το φώς. Και όταν εκεί-
νος σε λίγο θά γυρίση, οργά-οργά, άδύρβα, με τί χαρά, θά την
πιάση άπάνω εις τον ύπνο της, τον γλυκόν, τον άλαφρόν, ένα
ύπνο άνδρος... Θά καθίση κοντά εις το κρεβάτι της και θά την
κοιτάξη, θά την κοιτάξη πολλήν ώραν. Τότε αυτή, έντοκτω,
θα μαντέψη την παρούσα του εκεί και θά άνοιξη τα ματάκια
της—ώ τα μάτια μιάς ώμορφης που ζυπνά—έκείνος τότε γεμάτος
από έρωτα, θά να την άγκαλιάση, θά την σφιχ, θά κρηφ το
πρόσωπό του, σπών υοσχορλοημένο κόλλο της...

— Πώς να κάθετ' εκεί μέσα ;
Έως ένα καλό νοικοκυριό, με τα μικρά παιδιά του ; Ένα
φθινόπωρο με καλούς καρπούς ; Τι καλλίτερο από την ζωήν,
την ήσυχν, την εϋρηνική, την καρτερική δυο συζύγων, που ο

Λουδοβίκος συναντάει κάθε Κυριακή, να πγαί-
νουν εις την εκκλησία ; Η μαμά ξανθή, οάν τα-
λαιπαρημένη, μ' ένα τσιτάκι εϋθνό, να κρατάη το
μικρότερο παιδάκι της από το χέρι, και ο μπαμπάς
—ένα φαρδύ κεφάλι υπαλλήλου—περήφανος γιατί
κρατάει από το χέρι, το μεγαλύτερο παιδί, με την
στολήν του μαθητού του Γυμνασίου.

Έως αυτοί θά κάθονται εκεί άπάνω ! Ο μοδός
δεν φθάνει να ζήσουνε καλά. Θά τρώνε δις περιό-
σεινεν από το μεσημέρι, ένώ ο μαθητής διαβάζει
και το μικρό κοιμάται εις τον καναπέ.

Και όμως, παρ' όλες τις στενοχωρίες τους και τις
αδύλιδες, είνε ήσυχτοι και εϋτυχείς. Τρώγουν το
φτωχό βραστό τους, με την αγάπη τους, την εϋρη-
νι τους και την άρετή, τριγύρω.

Α πόσον άξίζει ή οικιακή αυτή αγάπη και γα-
λήνη !...

Σαφνικά άχτισε να βρέξη. Χονδρές στάλες βρο-
χής, σάκταν εις το πεζοδόμιο. Κι' έρωτα
πείδ μεγάλη μπόρα... Πρέπει ο Λουδοβίκος να γυρίση σπίτι του.
Αν και ή ώρα είνε περασμένη, ή θυρωρός κάθεται άκωα ά-
γρυννη και μαλαώνει μια κλίμα.

Επί τέλους, θά μάθη, πώς άγρυνει εκεί άπάνω, στο φω-
τεινό παρόδωρο, τόσον άργά την νύχτα !

— Δεν μού λές, κυρά Παγώνα, πώς κάθεται εκεί άπάνω και
έχει άκόμα φώς στην κάμαρα ; έρωτα την θυρωρόν.

— Αχ, κυρ Λουδοβίκε, τό άπαντά εκείνην, τόρα κανέναν πείδ
δεν κάθεται. Έκαθόταν ένας γέρος κακομοιρης, που χρωτούσε
δύο ένοίκια. Ο σπιτονοικοκύρης δεν τον τα έπαισε, γιατί τον
λυπότανε... Σε λίγες μέρες δώμασε εις το πτωχοκαρτίο. Έ-
καθνα άπφθε πέθανε... Τότε ή κυρία που κάθεται εις το επάνω,
έδωσε ένα άδρανο να τον τολίζονε, και έπειδή ο κακομοιρης
δεν είχε κανέναν εις τον κόσμο, να του άναψη ένα κερί, το-
βαλα έγώ ένα, από πάνω από το κεφάλι του... Τώρα που όλοι
οι νοικάτορες έγυρσαν, θά κλείσω την πόρτα και θ' αναίβω να
κάμω μια παράκλησι για την ψυχή του. Francois Coppée

ΕΝΑ ΛΙΜΑΝΙ

Θυμάμαι τ' άνοιξιάνικο ξεσηχόμα της μέρας,
τα όδοα του ήλιου τα στενά, τα όδοα της χίμαιρας
στον παραθύρον τα γυαλιά, σά μέσα σε άνθονάκι
ν' άνθίζουν τάχα σάν το φώς, να σβήσθ σά όδοα πάλι.

Τα κυπαρίσσια που έγερνν στού δειλινό της άφρα
νυχτιάτικα φυλλώματα, κ' όποια εκλώσαν μαύρα,
και στο βοήθ του έμοικλορησθ ν' άνοιξη άργά ή καρτήλα
θλιμένο νυχτολούλουδο, τα φωτεινά του φύλλα.

Θυμάμαι στο κατώφλι τους τις γοήες μανουνημένες
να κλαίν παληά νύγνια, κ' αυτές νανυγισμένες,
το λιμανάκι ενός σπιτιού—μυγή, μακρόν από άφεις ;
κ' απ' όλα όσα ποί κατερέπς και το γαλό κντάζεις

Λάμπρος Πορφύρας

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

"Επειτα από τὰ χίτρινα προγράμματα, πού τοιχοκολλήθηκαν στους δρόμους «όλοι άσπρο του Καφούλη», τὰ τηλεγραφήματα και τις προετοιμασίες, ήρθε και ο ύποψήφιός με δυο κομματάρχες, διὰ τὰς εκλογὰς τῆς Γερουσίας.

Νέα χαρτάκια άσπρα έκοιρίσθηκαν,

«Θέλετε εύτυχία; Θέλετε εύθηναν; Θέλετε ν' άπαλλαγίτε από τούς φόρους; Από τούς έλώδεις πυρετούς;

«Ψηφίστε τόν Βάνη τόν Καφούλη, Μακεδόνα ύποψήφιον.

«Ντόπιο πρῶμμα! Ντόπιο!

«Παπούται από τόν τόπο σου, κι' άς είν' και λερωμένο».

Άπάνω στό Τούρκικο τῶ συντριβάνι.

"Ενα σόσσο παρατεταμένο άκούστηκε και ο Βάνης ο Καφούλης, άρχισε νά θυμίζει.

"Ήταν παραμονές τῶν εκλογῶν και όλος εκείνος ο φιλελεύθερος και βαθέως πολιτικός και πολιτικῶς άνεπτυγμένος λαός, τῆς μελλοώσπου Έπαρχίας, έκαλείτο νά ψηφίση και στείλῃ στήν Βουλὴ τούς εκλεκτούς του και τούς άξιους του...

Γιατί νά μὴν πῇ κι' ο Καφούλης!

Μήπως δὲν ήταν άξιός; Μήπως δὲν ήταν εκλεκτός; Μήπως δὲν ήταν άδοκαλος τριαντάδου χρόνια; Μήπως δὲν ήταν γερός; Γιατί παρακαλώ;

Και έλεγε και έδημιγόρει, άνεβασμένος εἰς τὸ συντριβάνι, τὸ ξηρό, ἐνῶ τριγύρω κεφάλια τῶν άκούγαντε, με γουρλωμένα χάνια μάτια και στόματα μισόνοιχα.

— Έάν με εκλέψετε θά κάμω εκείνο, θά φκιάσω τοῦτο, σὰς ύπόσχομαι αὐτά, σὰς βεβαιώνω γιὰ τὰ άλλα...

—Θά φκιάσω τὰ σχολεία σας, θά φκιάσω δρόμους, θά φκιάσω δὲν τὰ γεφύρια...

Δὲν έχουμε ποτάμια, άκούστηκε ἀπὸ τὸ πλῆθος μὴ φωνή.

—Θά φκιάσω και... ποτάμια;...

Αίπλα, στὸν διπλὰν τὸν καφενέ, καθόταν ο Εἰρηνοδίκης με τὸν Έφορο. Μακρὰν λίγο «έξωθεν και περίξ»—καθὼς έλεγε και ο Ταμίας—τῆς προεκλογικῆς κινήσεως, θεώμενοι και σχολιάζοντες και εκφέροντες σοφὰς κρίσεις και ιδέας.

Σάν άκουσαν τὸν πολίτην, νά λῃ εἰς τὸν ύποψήφιό «οἱ δὲν χρειάζονται γεφύρια έχει, γιατί δὲν έχουτε ποτάμια» και τὸν ύποψήφιον νά άπαντᾷ, μέσα εἰς τὴν γενικήν γενναϊοδωρία του και άνακάνισι τῶν πάντων, δει:

—Θά φκιάσῃ και ποτάμια!

Γελῶσαντε, κουνήσαν τὸ κεφάλι τους και εἶπαν άναμεταξύ τους:

—Έξερεις τί μοῦ θυμίζει τοῦτο σήμερα;

—Σάν τί;

—Μιὰ μεταεκλογική περιόδια τοῦ Γκλαβά, τοῦ «τέκνου τοῦ λαοῦ» ἀπ' τὰ Μαζέικα τῆς Πάτρας.

—Έάν θέλῃς νά μιλήσῃς, κύριε, τότε νά πῇς ἔγω.

"Ήταν τότε μετὰ τις εκλογές τοῦ 1909. Πρώτος βγήκε στήν Πάτρα ο Μιχαλακόπουλος. Έκτεδυσσάσμου. Πρώτη φορά πολυεπόμενος, μὰ τὸν έτίμωσε ο κόσμος, ὡς άξία. Άπάνω στῆς νίκης τῇ χαρᾷ, άποφασίσαν όλοι οἱ έπιτυχόντες νά περιδεύσονται κέντρα τοῦ Νομοῦ, και νά εὐχαριστήσουν τὸν λαόν, διὰ τὴν εκλογὴ τους... Βγήκε τότε βουλευτῆς και ο Νιόνιος ο Γκλαβάς, τὸ «τέκνον τοῦ Έλληνικοῦ λαοῦ» και πήγε και αὐτὸς μαζί τους.

Σάν φθάσαν στήν Άμαλιδά μιλήσε ο Μιχαλακόπουλος, μίλησε ο Ένας, μίλησε ο άλλος, μίλησε σὸ τέλος κι' ο Γκλαβάς. Ήταν τότε ἕνα πνεῦμα αντιβασιλικὸ εἰς τὸν λαό.

Άρχισε λοιπὸν νά λῃ:

—...Θά μεταφέρω τὸν άγῶνα εἰς τὰς δόδους, θά γείνω λαϊκὸς Εἰσαγγελεὺς

και ἐν τέλει θά στήσω τὴν λαμπτόμον διὰ τὸν τῶραν... (τὸν μακαρίτη βασιλῆά Γεώργιο).

—Δὲν εἶνε σωστὰ και λογικά, Νιόνιο, αὐτὰ πού έλεγε, τὸ εἶπεν ο Μιχαλακόπουλος σὺν έτελείωσε, άλλότε, σὲ παρακαλῶ, ἐν ὅσῳ εἶσαι μαζί μας, νά μὴ τὰ ξαναπῇς...

Ο Νιόνιος ὑπεσχέθη.

Απὸ ἐκεῖ έπήγαν στὸν Πύργο.

Πάλι μιλήσαν οἱ λοιποὶ στὸν λαὸ ἐκεῖ, πάλι έλαβε τὸν λόγον, ο Νιόνιος τελευταίος.

Άρχισε πάλιν ο Γκλαβάς:

...Θά άμυνθῶ ὑπὲρ τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων, εὔγειρων, ἐν άνάγκῃ ὁδοφράγματα εἰς τὰς δόδους και δὲν θά διαστῶ νά πῶσιν ὑπὲρ τοῦ άγαπητοῦ λαοῦ μου.

Σὰς έξορκίζω μόνον ἔνα. Νά μὴ με κλάψετε ἐάν και ὅταν πῶσιν!...

Σάν τελεείωσε πάλιν τοῦ έκαμε παρατήρησι ο Μιχαλακόπουλος.

—Πάλι τᾶκαμε θάλασσα, Νιόνιο, πάλι τὰ θαλάσσοις!

Τότε γυρίζῃ θυμωμένος κι' ο Γκλαβάς.

—Βρὲ άδερφέ, τοῦ λέγει. Έξερεις οἱ εἶσαι παράξενος πού!

Λέω πῶς θά σκοτώσω, δὲν μ' άρνίσεις, λέω οἱ θά σκοτώθῶ, μὴ τὸ άπαγορεύεις; δὲν ξέρει κανεὶς, μαζί σου, τί νά κάνῃ!...

Νά σοῦ πῶ κι' ἐγὼ ἕνα ὥραϊο, ὑπέλαβε τότε ο Έφορος. Δὲν εἰν' πολλὰς καιρὸς πού ἤμωνα τοποθετημένος σὲ μιὰ καμφολὴ τῆς Κορινθίας, δταν πᾶς έρχεται εἰς εἰδησις οἱ περιδεύει ἕνας έπίσημος πολιτικός. Πήγαμε όλοι και τὸν δεχθήκαμε και ο δικολάβος τοῦ χωριοῦ, πού ήταν ὑποχρεωμένος εἰς αὐτόν, γιατί εἰξήρεσε τὸ παιδί του ἀπὸ τὸν στέργο, άποφάσισε νά τοῦ εκφωνήσῃ λόγον. Άφ' οἱ φωνάξῃ «τίς τῶν» κ.λ.π. τὸν πήγαμε σὸ Διμαρχεῖο.

Ίδρωμένος ο δικολάβος έλεγε γιὰ έξωτερικὰς έπιτυχίας, γιὰ παγκόσμιον έπιρροήν, γιὰ Γεωγραφίαν και δὲν συμπαροῦστανε, δταν άπάνω εἰς τὸ φῶς τε του και εἰς τὴν έμπνευσί του, ξέφυγεν ἀπὸ τὸν ῥήτορα ἕνας έλαφρὸς ὁρμηθὸς, πού δὲν μπόρεσε, άποχαλινόμενος και με τὴν άγρόρευσί, γιὰ νά τὸν συγκρατήσῃ.

Όλοι ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ τριγύρω και ὅλος σχεδὸν ο κόσμος τῆς ὑποδοχῆς, άρχισαν νά γελοῦν, δταν ο δικολάβος, χωρίς νά χῆσιν τὴν ψυχραιμία του διόλου, γύρισε, και άπευθυνόμενος πρὸς τὸ δάισθιο μέρος τοῦ σώματός του, εἶπε με προσποπιτὸ θυμό:

—Άν θέλῃς νά μιλήσῃς ἐσὺ, κύριε, τότε ἐγὼ νά πῶσιν!...

Δυνατὲς ζητωγραφῶνς δέκονταν τὴν κουβέρτα τῶν δύο ἡπαλῶν.

—Ζήτω! Νά μᾶς ζήσῃς! Γιασοασίν! Έσὺνα θέλουσι!

—Ντασαζίβιας! Ντασαζίβιας!

—Γιασοασίν.

—Τοιγκέλωτο (άγκυρα).

—Παπούται ἀπὸ τὸν τόπο σου, κι' άς εἰν' και λερωμένο!...

Ο λαὸς ἐξήκοι τὰ ὕψιστα δικαιώματά του...

Σταμ. Σταμ.

ΙΔΕΣ ΚΑΙ ...

Τοῦ G. Freval

Λές, πού γέμισαν τὰ φύλλα τῆς χλωμῆς μας άκακίας τῆς αὐλῆς,

και φουσοῦν ξερὰ τὰ ἔβλα μᾶς θεὰς γυγνῆτας κρύας σὰ σκέες.

Νά μουντοῖ θηροῦν ἡ κάμποι τὰ παλῖα...

κι' ο Βοριάς κραπίλῃ στένει στῇ φτωχιά φωλιά.

Λές, πικρὰ φυλλοροοῦνε κάποια δέντρα τῆς καρδιάς μου οἱ καίμοι,

Σάν ζήγωση, σάν ἰδοθῇ τῇ ζωῇ τῆς δυστυχίας μου σὰ θρηνη...

Ω, και ἡ ἄνοιξ' εἶνε πλάνημα κι' αὐτή,

γιὰ τὸν άνθρωπο τὸ δόλλιο πού χεῖμῶνα καρτερεῖ...

Μετάρφ. Μ. Ράπη

ΕΚΤΕΤΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑΩΝ

Η Κ. ΜΑΡΙΑ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Η εκλεκτή και ευμορφή καλλιτέχνης, πού έκαμε τὴν εμφάνισί της σὸ θέατρο «Διονύσια», έρχομένη ἀπ' τὸ Παρίσι, τὴν πόλιν τῆς καλλιτεχνίας, πού καλλιεργοῦνται πάντα στῇ σέρρα της τὸ ευγρότερο και λεπτότερο λουλούδι, ἡ κ. Μαρ. Βαλσαμάκη, Κεραιωνίσσα με γνήσιο τάλαντο τάλαντος «ντεκλαματρίς», «άπαγγελία» ἀν θέλει και τραγῳδοῦ σημαντικῆς, με «φλόγα ἱερή», ἡ άνευσεμένη αἰσθησι κι' αἰσθητικότητα σπανίως εγγυωμίας και αἰσθητικῆς θανασμῆς, εἶνε τιμὴ γιὰ τὸν τόπο μας, πού τὸν δοξάζει σὲ ἕνα. Η Γαλλικὴ τῆς άνατροπῆς, πλουσιμένη με τὸν άφθονο θανασμῆς τῆς Ἑλληνικῆς και Λατινικῆς τῆς ράτσας, εἰριδιπλῶσε τὸ θανασμῆς της σὲ πλαστικό πανεύμορφο, στῇ σωματικῇ, πνευματικῇ, γυμναστικῇ πρὸ πάντων κι' αἰσθητικῇ άπάρτιση άπαρμιλλοῦ «κντῦρ», ἔχει πολλὴ «ψυχή» ἡ νέα καλλιτέχνης, πού ὑπέροχ' άποδίδει τούς σπασμούς τῶν εκλεκτῶν ποιητῶν τῆς Γαλλίας και πλουτίζει με τὴν άπαιλ τῆς φωνῆς τὰς άποφάσεις τῶν στίχων του κι' εὐμνηνεῖ τὴν θανασμῆς τῶν ἔαυρου... Εἶνε χάρις ὑπάρχεις, μαγεία γιὰ τὴν αἰσθησι κι' εἰκόνα ὁμορφιάς γιὰ τὰ μάτια... Ζωντανεύει τὸ νόημα τῶν ἰσχυρῶν πού συνδυάζει τὸ πῦρ τοῦ βωμοῦ! Νέαν ὄψη παίρνει τὸ «νεκρὸ γράμμα» τῶν βιβλίων, εἶτε τοῦ Μπεντλῆρ εἶν' αὐτὰ εἶτε τοῦ Μορεας εἶτε άλλων. Ἀς μείνῃ ὅμως στὸς περὶ μεγάλους σπασμούς. Τὸ Παρίσι με τὸ δέλητηρό του κι' ἡ Γαλλικὴ γλώσσα με τὴν ἑκαμψία της και τὴν άποχρηστικότητα της, εἶν' άπᾶρτιση. Γελοῦν με λεπτότητες και «σπονδιές», με στοιχεῖα «φρέλ», πλῆμα, πνευμονομαντικῆς. Ἐκεῖ πού νομίζεις πῶς ὑπάρχει καθαρή ποίησι, εἶνε ἰσὺν μιὰ «ῥαία φράσι», άλλως. Κοί ἡ δύναμις, δὲ σηκῶναι νερό. Ἐγὼ μὲς και νεῦρα. Γιὰ τὸ Θεό, κ. Βαλσαμάκη, ἄφροσύνη στὸς μόνο και άπόλυτο Μεγάλους. Ἀγνῆστης τὸ νά εἰσθε μὴ θανασμῆς και μείνετε ἡ πολλὴ Ἀληθινὴ, ὁποιασδήποτε ἔθνικότητος, ἡλικίας ἡ παχυσμία...

Ρώμος Φιλύρας

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Και τὸ δεύτερον ρεσιτάλ τῆς κ. Βαλσαμάκης εἶχε έξαιρετικὴν ἑπιτυχίαν. Καὶ τὸ άκροατήριον ἦτο πυκνότατον: διακρίνομεν κ. κ. Σαμαράκη, κ. και κ. Μπέμπε, κ. Ζηρογνὸν ὠραιότητα ἑκφρασις κ. και κ. Σιμπούλου κ. και κ. Λοβ'όδου, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Λιβεράτου, κ. Α. Μορέλλα, κ. και κ. Λεβίδη, κ. Καλαποτάκη, κ. Βεργιόπουλου, κ. Πάντου, κ. και Δίδα Τομπάζη, κ. Ἀθανασίου, κ. Καλβοκορέση, κ. και κ. Ἀποστολίδη, κ. και κ. Γεωργιανὴ κ.λ.π.

—Χρὲς Δευτέρα γεῦμα και κατόπιν δεξίωσης παρὰ τῶ κ. και κ. Λιβεράτου.

—Τὸ μεγρόν των έξαιρετικῶν ὥραϊα διασκευασμένων.

—Μιὰ θαυμασία τραπέζια με σκούρο χαρτί στὸν τοίχο, παλὰ Γαλλικὰ έπιπλα και ἕνα τραπέζι γαυρισμένο με τουλίπες.

—Απὸ τ' ἄλλο μέρος ἕνα παμμένεθες σαλόνι με πανὸ ζωγραφισμένα στῶνς ἄνδρας ἀπὸ ἕνα περιήρητο Γάλλο ντεκορτέρ—κόκκινη μαρμαροῦς κουρτίνες—και ὠραιότατες μεγάλες άναπαικτικῆς πολεμικῆς εμπίρε.

Ο πατισμός έξαιρετικὰ κολακευτικὸς διὰ τὰς κυρίας κατὰ τῶν ὁποίων διακρίνομεν τὴν κ. Βαλσαμάκη φέρουσιν πλεῖστα ἄμφισπον ὅλο χρυσὸς νταντέλλες ἕνα σπουδὸν θανασμῆς παρῶντων και ἕνα ζευγάρι μάτια πού μιλοῦν. Ἀλήγειναι ποιητῆς Ροσάν και Ρισπέν. Εὐθὺς μετὰ τὴν άπαγγελίαν τῆς κ. Βαλσαμάκης, έκαίσε βολὰ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κ. Ζέγγελη, ἡ Δις Κυρία ὠραιότητα με πράσινα, δυὸ τόνους.

Δὲν έλασε φωνὰ και ἡ χαρτοπαζία—πλεῖστα τραπέζια μπριτς και ἕνα δὸς πόκερ. Στὸ πόκερ πρωταγωνιστεῖ ἡ κ. Καποδίστρια, ἡ κ. Βαλσαμάκη και οἱ κ. κ. Μπέμπε, Μορίνος και Φοκάς.

—Απὸ τ' ἄλλο μέρος ἕνα παμμένεθες σαλόνι με πανὸ ζωγραφισμένα στῶνς ἄνδρας ἀπὸ ἕνα περιήρητο Γάλλο ντεκορτέρ—κόκκινη μαρμαροῦς κουρτίνες—και ὠραιότατες μεγάλες άναπαικτικῆς πολεμικῆς εμπίρε.

Ο πατισμός έξαιρετικὰ κολακευτικὸς διὰ τὰς κυρίας κατὰ τῶν ὁποίων διακρίνομεν τὴν κ. Βαλσαμάκη φέρουσιν πλεῖστα ἄμφισπον ὅλο χρυσὸς νταντέλλες ἕνα σπουδὸν θανασμῆς παρῶντων και ἕνα ζευγάρι μάτια πού μιλοῦν. Ἀλήγειναι ποιητῆς Ροσάν και Ρισπέν. Εὐθὺς μετὰ τὴν άπαγγελίαν τῆς κ. Βαλσαμάκης, έκαίσε βολὰ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κ. Ζέγγελη, ἡ Δις Κυρία ὠραιότητα με πράσινα, δυὸ τόνους.

Δὲν έλασε φωνὰ και ἡ χαρτοπαζία—πλεῖστα τραπέζια μπριτς και ἕνα δὸς πόκερ. Στὸ πόκερ πρωταγωνιστεῖ ἡ κ. Καποδίστρια, ἡ κ. Βαλσαμάκη και οἱ κ. κ. Μπέμπε, Μορίνος και Φοκάς.

—Απὸ τ' ἄλλο μέρος ἕνα παμμένεθες σαλόνι με πανὸ ζωγραφισμένα στῶνς ἄνδρας ἀπὸ ἕνα περιήρητο Γάλλο ντεκορτέρ—κόκκινη μαρμαροῦς κουρτίνες—και ὠραιότατες μεγάλες άναπαικτικῆς πολεμικῆς εμπίρε.

Ο πατισμός έξαιρετικὰ κολακευτικὸς διὰ τὰς κυρίας κατὰ τῶν ὁποίων διακρίνομεν τὴν κ. Βαλσαμάκη φέρουσιν πλεῖστα ἄμφισπον ὅλο χρυσὸς νταντέλλες ἕνα σπουδὸν θανασμῆς παρῶντων και ἕνα ζευγάρι μάτια πού μιλοῦν. Ἀλήγειναι ποιητῆς Ροσάν και Ρισπέν. Εὐθὺς μετὰ τὴν άπαγγελίαν τῆς κ. Βαλσαμάκης, έκαίσε βολὰ συνοδευομένη ἀπὸ τὸν κ. Ζέγγελη, ἡ Δις Κυρία ὠραιότητα με πράσινα, δυὸ τόνους.

Δὲν έλασε φωνὰ και ἡ χαρτοπαζία—πλεῖστα τραπέζια μπριτς και ἕνα δὸς πόκερ. Στὸ πόκερ πρωταγωνιστεῖ ἡ κ. Καποδίστρια, ἡ κ. Βαλσαμάκη και οἱ κ. κ. Μπέμπε, Μορίνος και Φοκάς.

—Απὸ τ' ἄλλο μέρος ἕνα παμμένεθες σαλόνι με πανὸ ζωγραφισμένα στῶνς ἄνδρας ἀπὸ ἕνα περιήρητο Γάλλο ντεκορτέρ—κόκκινη μαρμαροῦς κουρτίνες—και ὠραιότατες μεγάλες άναπαικτικῆς πολεμικῆς εμπίρε.

Λευκὰ περὶ ἡ δευτέρα, αἱ κ. Περόγλου, Μεταξά, Ναοῦμ, Γ. Ν. Μακκά, Ἀλ. Πασπάτη, Θεοδ. Μελά, Γ. Μακκά, Γ. Πασπάτη, Δελαπόρτα, Κυριακίδη και Γεωργιανῶν.

—Εἰσὼς αἱ κ. Ἀλεβιζάτου με μαῖρα, ἡ Δις Ἀλεβιζάτου χαριτωμένη με κόκκινα, πολλὸ σὶχ τουαλέτταν μαῖραν εἶχε ἡ κ. Ἀπ. Βολαωρίτη δὴ κεντημένη άσπρη. Με μαῖρα και νταντέλλες ἡ κ. Θ. Φωτιάδῃ. Μεταξὺ τῶν κυρίων διακρίνομεν τούς κ. κ. Ἀσπώτην Ἀφεντούλην, Νικολαΐδην, Ιατρὸν Μακκάν, Ἀλεβιζάτον, Ναοῦμ, Φωτιάδην, Κ. Μεταξάν, Γ. Μακκάν, Ἀλ. Πασπάτην, Κυριακίδην, Ἀχ. Γεωργιανῶν, Βουαρέν, Μπλόντελ κ.λ.π.

—Ιδιαίτερα μνεῖα ὀφείλει νά γίνῃ διὰ τὴν ὠραιότητὴν τουαλέτταν τῆς οικοδεσποίνης. Τρεῖς models τῆς Λανβέν, βιολέτ ντε πάρι και πραγματικῆς κεντημένης βιολέττες στὰ godets, τὰ ὁποία προσδίδουν ἀκόμη περισσοτέρην χάριν και συμπαθητικότητα στὴν τόσο χαριτωμένην κ. Λιβεράτου.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην μαστίχα δεξίωσης παρὰ τῶ κ. και τῇ κ. Ἀλ. Δημητριάδῃ. Ἐξαιρετικὰ κομψαί εμφανίσεις τῆς κ. Ε. Σαρσέντ τουαλέττα μπορντῶ ταφτὰ, κ. Εὐστατίου τουαλέττα μαῖρη ζωρζέττ και δαντέλλα, κ. Σκαναῖ τουαλέττα μαῖρη και ρός, κ. Χαρισιάδῃ τουαλέττα ζωρζέττ μπλέ ρουὰ, Δις Χαρισιάδῃ τουαλέττα μωβ-ρός σιφόν, κ. Δελαγαμαῖτη τουαλέττα μαῖρη.

—Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην μιὰ δεξίωσης δοθεῖσα παρὰ τῇ κ. Κοτοπούλῃ Χέλμῃ πρὸς τιμὴν τῆς κ. Βαλσαμάκης, δὴ μείνῃ ἄλλῃ σμόνητος εἰς ὅσους εἶχαν τὴν τύχη νά παρευρεθῶν. Ἡ κ. Βαλσαμάκη άπήγγελε με τὴν διακρίνοσαν αὐτὴν γοητεία. Μερικοὶ εὐχάριστοι τύποι πού ἦσαν κεκλημένοι κατέχουν τὸ μυστικὸν τῆς εὐχαρίστου και ἐνδιαφερούσης συζητήσεως, κυριαρχοῦσας τῆς οικοδεσποίνης, ἡ ὁποία τὸν ὑπὲρ ποτε κομψὴ φέρουσα τουαλέττα νοστιμότητὴ γχο ἄρζαν.

—Τὴν Κυριακὴ μιὰ ἐκτάκτως εὐχάριστη καλλιτεχνικὴ έσπερις παρὰ τῶ κ. και τῇ κ. Κ. Τριανταφύλλου πρὸς τιμὴν τῆς παρεπιδήμουσης διαρρεπούς καλλιτέχνης κ. Ντεμουζῶ. Αἰθουσα εὐρύχωρη και καλαίσθητη.

—Η οικοδεσποῖνα διεκρίνετο ὅπως πάντοτε διὰ τὸ καλαίσθητον σύνολόν της, τὴν ξεχωριστὴ κομψότητά της και τὴν σπιντοῦσα φουσιγονομία της.

—Κεκλημένοι ἦσαν κ. και κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Μορέλλα, κ. και κ. Ἀποστολίδῃ, συμπαθητικὴ και νόστιμη φουσιγονομία, κ. και Δις Στῆβενς, πικάντικος τύπος, κ. και κ. Κοσμοδοπούλου, κ. και Δις Δεκατῆς κομψοτάτῃ με τουαλέττα χρυσὰ ρός και οἱ κ. κ. Φαροῦδας, Ἀνδρεάδῃ, Σημαντήρας, Βουτσινᾶς, Οἰκονομίδῃς, Ἀποστολίδῃς, Κιτροφῆ, Ἀργυροπούλου, Ἀντύπας κτλ.

—Τὰ χορευτικὰ άπογευματια τοῦ Σ. Ἀγγιλίας έξακολουθοῦν νά εἶνε περιζήτητα ἀπὸ τούς χορευτικούς ἰδίως κύκλους.

—Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἡ σάλλες ἦσαν ἐν άπαρτί: ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθηναί παροῦσαι, κ. και κ. Νεγρεπόντῃ, κ. και Δις Χριστοδουλάτου πού νόστιμος μελαγχροινὸς τύπος, κ. και κ. Τσιροπινᾶ, κ. και κ. Κρίνου, Α. Μανρουδῇ, Δις Κυριακίδη, κ. και Δις Γέκα, κ. Τσιριμώκου, κ. και κ. Οἰκονομοπούλου, κ. Παίκου, κ. και Δις Καπιτσίνη, κ. και κ. Μπακοπούλου, κ. Χέλμῃ, κ. Καμινᾶν, κ. Μεσηνέτῃ, κ. και Δις Στ. Μεταξά, κ. Δις Λίτσα, κ. και κ. Κοσμοδοπούλου, κ. και κ. Καμινᾶν, κ. και κ. Γκλαβᾶν, κ. Α. Μορέλλα, ἡ κ. Πετροκοκκίνου, Πετρίτση κτλ.

—Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἡ σάλλες ἦσαν ἐν άπαρτί: ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθηναί παροῦσαι, κ. και κ. Νεγρεπόντῃ, κ. και Δις Χριστοδουλάτου πού νόστιμος μελαγχροινὸς τύπος, κ. και κ. Τσιροπινᾶ, κ. και κ. Κρίνου, Α. Μανρουδῇ, Δις Κυριακίδη, κ. και Δις Γέκα, κ. Τσιριμώκου, κ. και κ. Οἰκονομοπούλου, κ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ποίαν αντίληψιν είχε περί της δημοσιογραφίας. 'Η ποίησις τοῦ Γαβριηλίδου. Πῶς τοὺς ἤθελε τοὺς Ἕλληνας. 'Η γνώμη του γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἄρθρον του περὶ Γιαννοπούλου. 'Η σχολὴ τοῦ «Ἀκροπόλεως». Γαβριηλίδης καὶ Βενιζέλος.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μιά ἡμέρα ἐκάλεσε τὸν Ἀντ. Σπηλιωτόπουλον, πολιτευόμενον καὶ ἄλλοτε Γενικὸν Διοικητὴν Μιτυλήνης, συντάκτην ἀπὸ τοὺς παλαιούς, τοῦ καλοῦ καιροῦ τῆς «Ἀκροπόλεως», καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Συντάκτη, ὑπῆρξατε ποτὲ ἀνακριτής ;

— Ὁχι ἀκόμη, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος σαστισμένος.

— Λοιπὸν νὰ γίνετε ! Πρέπει νὰ προβῆτε εἰς τακτικὰς καὶ λεπτομερεστάτας ἀνακρίσεις ἐπὶ τοῦ κρατοῦντος ἐν Ἀθήναις ὑπερκαὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως Τρικοῦπης φρονήματος. Θὰ λάβετε συνεντεύξεις μὲ ἀνπροσώπους ὁ λ ο ν τῶν τάξεων τῆς Κοινωνίας καὶ θὰ μάθητε τί φρονοῦν περὶ τῆς πολιτείας τοῦ Τρικοῦπης. Ἐπειὰ νὰ ἔχομεν πλήρη εἰκόνα τῶν φρονημάτων τοῦ Ἀθηναίου λαοῦ. 'Η «Ἀκρόπολις» μὲ τὰς συνεντεύξεις ἑκείνων ἀσφαλὲς θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀριστην ψηφοφορίαν ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπὸ τὰ παραπάνω, τὰς ιδέας, τὰς ἐλευθέρους κρίσεις τοῦ λαοῦ θ' ἀποτελεσθῇ τὸ μέγα Δ ο ὦ ν α ἰ καὶ Α β β ε ἰ ν τῶν κυβερνώντων μας.

«Περὶ τούτου θὰ μεταβληθῇτε εἰς φανογράφον. Ὅτι σὰς ποῦν γὰρ τὸν Τρικοῦπην, θὰ τὸ γράψετε εἰς τὸν ὑμῶν εἰς τὸν Ὀδρῶν, εἰς τὸν κατεβάζει εἰς τὰ Τάρταρα.

«Διὰ τῆς ἐκστρατείας μας αὐτῆς δὲν πρόκειται νὰ τὸν κρίνωμεν ἡμεῖς ἀλλὰ ὁ λαός.

«Μὲ ἐννοήσατε ;»

— Σὰς ἠνῶνσα.

— Λοιπὸν καλὰ α ὕ τ ἰ α καὶ καλὴ μνήμη καὶ μετὰ 10 ἡμέρας ἐπαναβλεπόμεθα.

Παραγγέλλει δηλαδὴ, ὁλόκληρο πρόγραμμα καὶ διαταγὴ στρατιωτικῆς ἐπιχειρήσεως συγχρόνως.

Ὁ Γαβριηλίδης ἦταν ποιητὴς καὶ ἄς μὴν ἔκαμε ποιήματα. Ποιητὴς ὅταν περιέγραφε τοὺς πάγους τοῦ Βορρᾶ, ποιητὴς ὅταν ἠτένιζε τὴν θάλασσαν καὶ περιέγραφε τὰ παιχνίδια δυὸ ἐρωτευμένων φαλαινῶν, ἢ ὅταν ἔγραφε γιὰ τὰ γάλατα καὶ τὰ τυριά τοῦ Παρνασσοῦ, ἢ γιὰ τὴν γεύσιν τοῦ σαποῦν χαλβᾶ, ἢ γιὰ τὴς γαλακτοχυμωμένες καὶ ροδοχαρένιες Σουηδίδες, ἢ γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ νεότητα, ἢ γιὰ ἓνα κοκκινομάγουλο μπεμπέ, ἢ γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Περικλέους Γιαννοπούλου, ἢ γιὰ ἓνα κάρτ-ποστὰλ τοῦ Ροῦλοῦ

Ποίησις μὲ κάποια θετικότητα. Ἐνας ἰδεαλιστικώτατος πρακτικισμὸς εἰς τὰς ἐξάσεις του.

Ὅπως μοῦ εἶπε καὶ ὁ Δ. Ἀναστασόπουλος, ἤθελε γιὰ τὴν «Μεγάλην» ποιητὴς καὶ ἔδω, ἀλλὰ ὅχι σὺν τοῖς ἄλλοις Ἕλληνας, — τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα τὴν ἤθελε μεγάλη συνοριακῶς ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς μεγάλην, ἐκστῆν ἀλλὰ μεγάλην καὶ εἰς ἀτομικὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, εἰς βαθύτητα, εἰς ἐπίγνωσιν . . .

Γιὰ τὴν Μεγάλην του, λοιπὸν, αὐτὴν Ἑλλάδα, ἤθελε τὸν ἀθλητισμὸν τῆς Ἀγγλικῆς φυλῆς, τὴν γαλακτοτροφίαν τῆς Δανίας, τὴν Αὐστριακὴν διοίκειν, τὴν ἀγαθότητα τῶν Σκανδιναβῶν, τὸν Βρετανικὸν πρακτικισμὸν, τὴν ἐργατικότητα τῶν Γερμανῶν καὶ τὴν εἰλικρινείαν τοῦ ἑαυτοῦ του.

Μιά φορά εἶπε εἰς τὸν Ἀναστασόπουλον :

— Ἐτρεφα γιὰ σὰς μεγάλας ἐλπίδας.

— Τὰς ὁποίας, βέβαια, ἐχάσατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Μάλιστα τὰς ἐχάσα.

Ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτὸς δὲν ἔχωνε τὸν ρομαντισμὸν

Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Ποίαν ἀντίληψιν εἶχε περὶ τῆς δημοσιογραφίας. 'Η ποίησις τοῦ Γαβριηλίδου. Πῶς τοὺς ἤθελε τοὺς Ἕλληνας. 'Η γνώμη του γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἄρθρον του περὶ Γιαννοπούλου. 'Η σχολὴ τοῦ «Ἀκροπόλεως». Γαβριηλίδης καὶ Βενιζέλος.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μιά ἡμέρα ἐκάλεσε τὸν Ἀντ. Σπηλιωτόπουλον, πολιτευόμενον καὶ ἄλλοτε Γενικὸν Διοικητὴν Μιτυλήνης, συντάκτην ἀπὸ τοὺς παλαιούς, τοῦ καλοῦ καιροῦ τῆς «Ἀκροπόλεως», καὶ τοῦ εἶπε :

— Κύριε Συντάκτη, ὑπῆρξατε ποτὲ ἀνακριτής ;

— Ὁχι ἀκόμη, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος σαστισμένος.

— Λοιπὸν νὰ γίνετε ! Πρέπει νὰ προβῆτε εἰς τακτικὰς καὶ λεπτομερεστάτας ἀνακρίσεις ἐπὶ τοῦ κρατοῦντος ἐν Ἀθήναις ὑπερκαὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως Τρικοῦπης φρονήματος. Θὰ λάβετε συνεντεύξεις μὲ ἀνπροσώπους ὁ λ ο ν τῶν τάξεων τῆς Κοινωνίας καὶ θὰ μάθητε τί φρονοῦν περὶ τῆς πολιτείας τοῦ Τρικοῦπης. Ἐπειὰ νὰ ἔχομεν πλήρη εἰκόνα τῶν φρονημάτων τοῦ Ἀθηναίου λαοῦ. 'Η «Ἀκρόπολις» μὲ τὰς συνεντεύξεις ἑκείνων ἀσφαλὲς θὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀριστην ψηφοφορίαν ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως. Ἀπὸ τὰ παραπάνω, τὰς ιδέας, τὰς ἐλευθέρους κρίσεις τοῦ λαοῦ θ' ἀποτελεσθῇ τὸ μέγα Δ ο ὦ ν α ἰ καὶ Α β β ε ἰ ν τῶν κυβερνώντων μας.

«Περὶ τούτου θὰ μεταβληθῇτε εἰς φανογράφον. Ὅτι σὰς ποῦν γὰρ τὸν Τρικοῦπην, θὰ τὸ γράψετε εἰς τὸν ὑμῶν εἰς τὸν Ὀδρῶν, εἰς τὸν κατεβάζει εἰς τὰ Τάρταρα.

«Διὰ τῆς ἐκστρατείας μας αὐτῆς δὲν πρόκειται νὰ τὸν κρίνωμεν ἡμεῖς ἀλλὰ ὁ λαός.

«Μὲ ἐννοήσατε ;»

— Σὰς ἠνῶνσα.

— Λοιπὸν καλὰ α ὕ τ ἰ α καὶ καλὴ μνήμη καὶ μετὰ 10 ἡμέρας ἐπαναβλεπόμεθα.

Παραγγέλλει δηλαδὴ, ὁλόκληρο πρόγραμμα καὶ διαταγὴ στρατιωτικῆς ἐπιχειρήσεως συγχρόνως.

Ποίησις μὲ κάποια θετικότητα. Ἐνας ἰδεαλιστικώτατος πρακτικισμὸς εἰς τὰς ἐξάσεις του.

Ὅπως μοῦ εἶπε καὶ ὁ Δ. Ἀναστασόπουλος, ἤθελε γιὰ τὴν «Μεγάλην» ποιητὴς καὶ ἔδω, ἀλλὰ ὅχι σὺν τοῖς ἄλλοις Ἕλληνας, — τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα τὴν ἤθελε μεγάλη συνοριακῶς ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς μεγάλην, ἐκστῆν ἀλλὰ μεγάλην καὶ εἰς ἀτομικὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, εἰς βαθύτητα, εἰς ἐπίγνωσιν . . .

Γιὰ τὴν Μεγάλην του, λοιπὸν, αὐτὴν Ἑλλάδα, ἤθελε τὸν ἀθλητισμὸν τῆς Ἀγγλικῆς φυλῆς, τὴν γαλακτοτροφίαν τῆς Δανίας, τὴν Αὐστριακὴν διοίκειν, τὴν ἀγαθότητα τῶν Σκανδιναβῶν, τὸν Βρετανικὸν πρακτικισμὸν, τὴν ἐργατικότητα τῶν Γερμανῶν καὶ τὴν εἰλικρινείαν τοῦ ἑαυτοῦ του.

Μιά φορά εἶπε εἰς τὸν Ἀναστασόπουλον :

— Ἐτρεφα γιὰ σὰς μεγάλας ἐλπίδας.

— Τὰς ὁποίας, βέβαια, ἐχάσατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Μάλιστα τὰς ἐχάσα.

Ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτὸς δὲν ἔχωνε τὸν ρομαντισμὸν

Ποίησις μὲ κάποια θετικότητα. Ἐνας ἰδεαλιστικώτατος πρακτικισμὸς εἰς τὰς ἐξάσεις του.

Ὅπως μοῦ εἶπε καὶ ὁ Δ. Ἀναστασόπουλος, ἤθελε γιὰ τὴν «Μεγάλην» ποιητὴς καὶ ἔδω, ἀλλὰ ὅχι σὺν τοῖς ἄλλοις Ἕλληνας, — τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα τὴν ἤθελε μεγάλη συνοριακῶς ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς μεγάλην, ἐκστῆν ἀλλὰ μεγάλην καὶ εἰς ἀτομικὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, εἰς βαθύτητα, εἰς ἐπίγνωσιν . . .

Γιὰ τὴν Μεγάλην του, λοιπὸν, αὐτὴν Ἑλλάδα, ἤθελε τὸν ἀθλητισμὸν τῆς Ἀγγλικῆς φυλῆς, τὴν γαλακτοτροφίαν τῆς Δανίας, τὴν Αὐστριακὴν διοίκειν, τὴν ἀγαθότητα τῶν Σκανδιναβῶν, τὸν Βρετανικὸν πρακτικισμὸν, τὴν ἐργατικότητα τῶν Γερμανῶν καὶ τὴν εἰλικρινείαν τοῦ ἑαυτοῦ του.

Μιά φορά εἶπε εἰς τὸν Ἀναστασόπουλον :

— Ἐτρεφα γιὰ σὰς μεγάλας ἐλπίδας.

— Τὰς ὁποίας, βέβαια, ἐχάσατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Μάλιστα τὰς ἐχάσα.

Ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτὸς δὲν ἔχωνε τὸν ρομαντισμὸν

Ποίησις μὲ κάποια θετικότητα. Ἐνας ἰδεαλιστικώτατος πρακτικισμὸς εἰς τὰς ἐξάσεις του.

Ὅπως μοῦ εἶπε καὶ ὁ Δ. Ἀναστασόπουλος, ἤθελε γιὰ τὴν «Μεγάλην» ποιητὴς καὶ ἔδω, ἀλλὰ ὅχι σὺν τοῖς ἄλλοις Ἕλληνας, — τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα τὴν ἤθελε μεγάλη συνοριακῶς ἀλλὰ καὶ ἐσωτερικῶς, ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς μεγάλην, ἐκστῆν ἀλλὰ μεγάλην καὶ εἰς ἀτομικὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, εἰς βαθύτητα, εἰς ἐπίγνωσιν . . .

Γιὰ τὴν Μεγάλην του, λοιπὸν, αὐτὴν Ἑλλάδα, ἤθελε τὸν ἀθλητισμὸν τῆς Ἀγγλικῆς φυλῆς, τὴν γαλακτοτροφίαν τῆς Δανίας, τὴν Αὐστριακὴν διοίκειν, τὴν ἀγαθότητα τῶν Σκανδιναβῶν, τὸν Βρετανικὸν πρακτικισμὸν, τὴν ἐργατικότητα τῶν Γερμανῶν καὶ τὴν εἰλικρινείαν τοῦ ἑαυτοῦ του.

Μιά φορά εἶπε εἰς τὸν Ἀναστασόπουλον :

— Ἐτρεφα γιὰ σὰς μεγάλας ἐλπίδας.

— Τὰς ὁποίας, βέβαια, ἐχάσατε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Μάλιστα τὰς ἐχάσα.

Ὁ ποιητὴς ὅμως αὐτὸς δὲν ἔχωνε τὸν ρομαντισμὸν

καὶ τὸν ἀρραστον, κατὰ τὸν ἰσχυρισμόν.

Εἰς τὸν ποιητὴν Γαβριηλίδην συνεβούλευεν, ἀπερὶ τὰς τὴν φιλολογικὴν σχολὴν τοῦ :

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

— Ὡστε τὴν Ζωὴν, τὴν φύσιν, καὶ ἀρῆς τὴν κροταφία καὶ τοὺς κροταφίους τοῦ κοιμητηρίου... Ἀντικειμένου δὲ τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον, τὸν δρόμον... Φύσιν !... ***

Γιὰ τὴν προπολεμικὴν Ἑλλάδα εἶπε :

— Ἡ Τουρκία ἦταν καὶ ἡ βύσσος πὺλ κατὰ τὴν νότιον ὁδὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

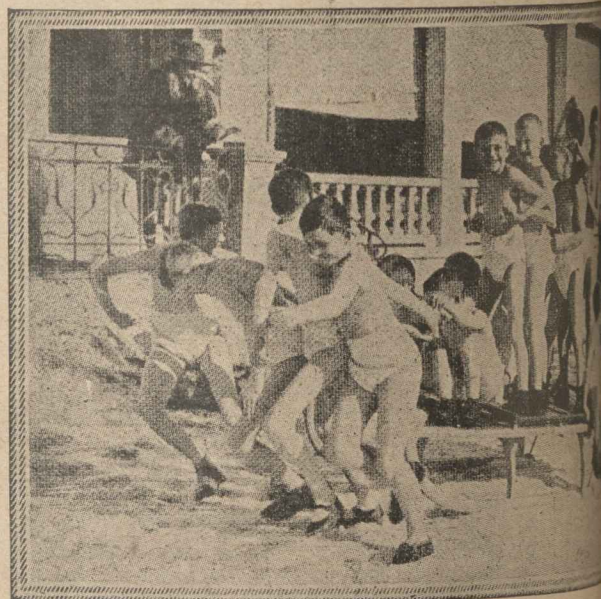
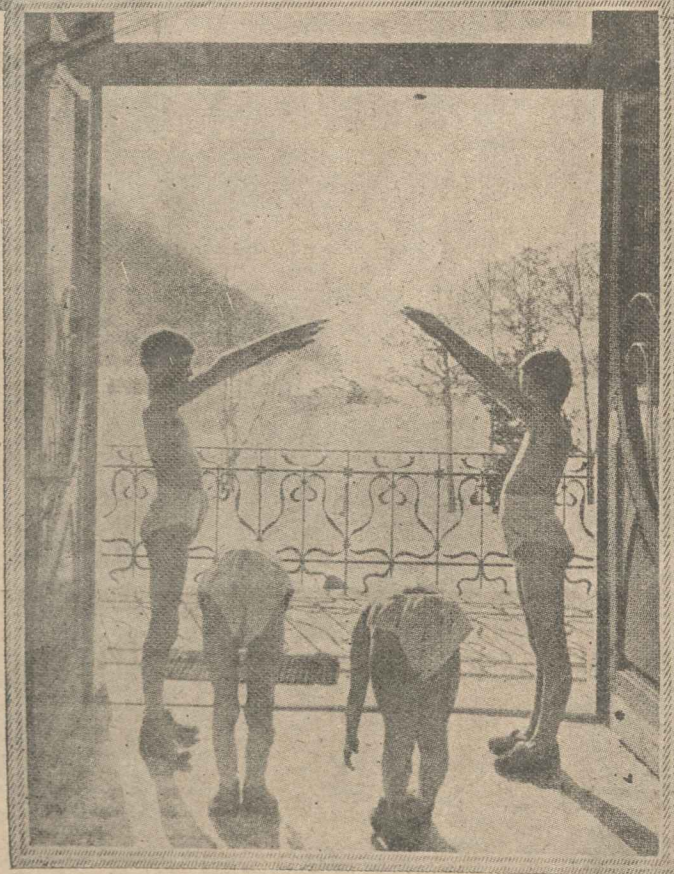
ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΦΛΟΡΕΣΤΑΝ

I

Ὁπου ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἓνα περίεργον ὑποκείμενον

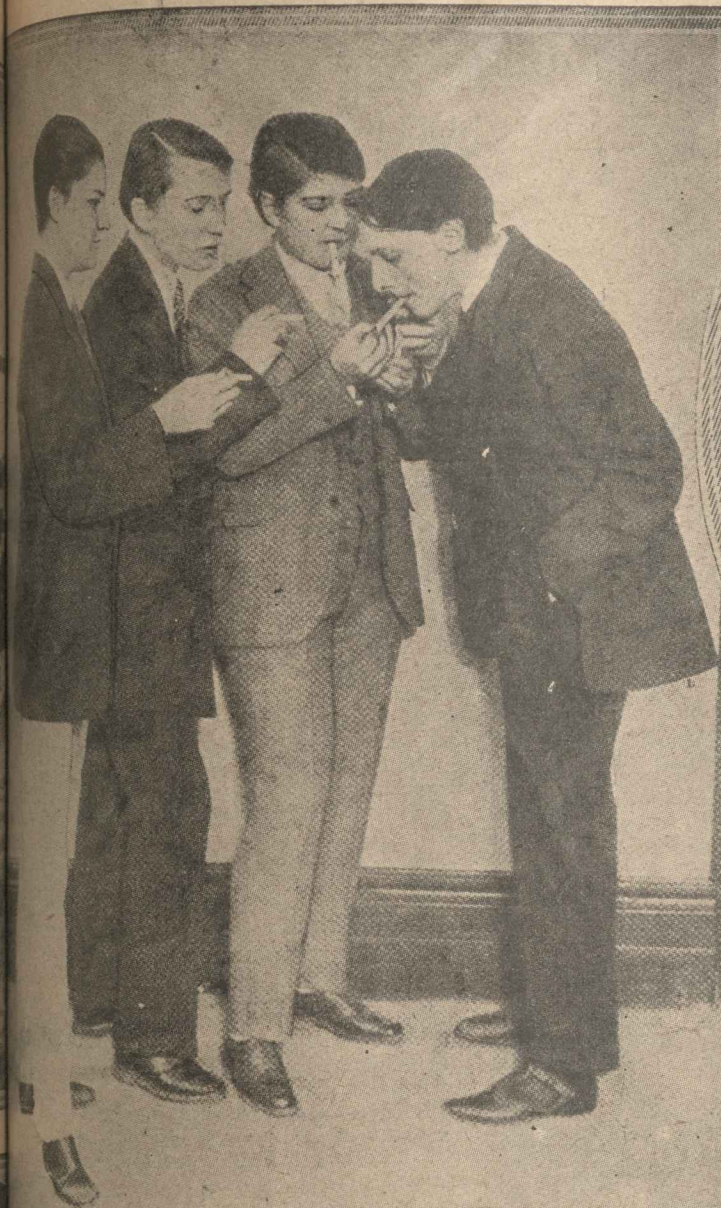
Μετὰ δέκα ἡμέρας ἀναπαύσεως ὁ ὑποκόμης Φλορεστάν ντὲ Μορλά ἀρχισε πάλιν νὰ βλέπει καὶ νὰ σκέφτεται.</

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΟ ΒΟΡΡΑ

Οι τρεις αυτές, τόσο χαρακτηριστικές φωτογραφίες, παρουσιάζουν μερικές απόψεις της ζωής των παιδιών στη Βόρρα. Ένῳ ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τὸν Ἄττικὸν Ἥλιον, τὸ παιδί φασκισμένο καὶ δὲν χαίρεται οὔτε τὸν ἀέρα, οὔτε τὸν ἥλιον, ἐκεῖ μὲ τὸ βαρύτερο χειμῶνα, ἐνῳ τὸ χιόνι καλύπτει πάντα, τὰ παιδιά ἐντελῶς γυμνά σχεδόν, ἀπέχονται τὴν χαρὲς τοῦ ὑπαίθρου, χορεύουν, παίζουν, γυμνάζονται.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἄνω εἰκὼν. — Δύο περίφημες Ἀμερικανίδες πλοιο-
αρχίνες ἐν στολῇ, ὑπηρετοῦσαι εἰς τὸν Ἐμπορικὸν
στόλον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Κάτω εἰκὼν. — Καὶ στή φωτογραφία αὕτη ποζάρουν,
καθὼς βλέπετε, δύο ἀγορεῳρίτσα πού τὸ ἔχουν
ρίξει στὸ δεριακλήρι. Παρ' ἔλα ταῦτα δὲν μπορεῖ
ν' ἀρνηθεῖ κανεὶς ὅτι εἶνε χαριτωμένες.

Ἡ ἀνδροποίησις ἡ γυναίκα σήμερα δὲν διαφέρει καὶ πολὺ
ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ἰδοὺ, ἐπὶ παραδείγματι, μιὰ παρέα ἀπὸ χα-
ρακτηριστικὰς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολομβίας τῆς Ν. Ὑ.
Ἡ εἰκὼν εἶνε ντυμένης, μὲ τὰ τσιγάρα τοὺς καὶ τὰ κοντά τοὺς
μαλλοὺς, δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τοὺς συμφοιτητάς των.

Ἐργὸν τῆς Ζωγραφικῆς. Ἡ «Κοιμωμένη», ἔργον τοῦ
Ἰταλοῦ Ζωγράφου Τζιόρτζιο.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΛΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λοιπόν, αυτά λέγατε όταν μπήκα μέσα ; πολύ καλά. Θά περμιένο' έλλειψα όμως να μην χρειασθώ να περιμένω και πολύ για να μου τὰ πητε και μένα, να τὰ μάθω κι' εγώ. Αυτός ο λήθαργος του πατέρα μου με κάνει και άνησυχώ πολύ. Πρὸ ὀλίγου είχα στενωχωρηθῆι τόσο πολύ, ὥστε ἀπεράσισα γὰ πάω νὰ περιπατήσω λίγο στὸ πάρκο. Νομίζω ὅτι θὰ μοῦ κάνη καλὸ. Θάθελα, κύριε Ρόζ, ἂν μπορούσατε, νὰ μένατε σείς με τὸν πατέρα μου ἐνὸς ἑγὼ λείπω. Ἐτσι θὰ είμαι ἡσυχῇ.

Σηκώθηκα εὐχαριστήμενος γιὰ νὰ συμμορφωθῶ με τὴν παράκλησίν της, ἐπειδὴ τὸ καυμένο τὸ κορίτσι θὰ πήγαινε ἔξω νὰ πάρη τὸν ἀέρα του, ἔτσι καὶ γιὰ μισή ὥρα μονάχα. Γιὰτὶ φαινότανε κουρασμένη καὶ κακοδιάθετη καὶ δὲν μπορούσα νὰ βλέπω τὸ πρόσωπό της ἔτσι χλωμό...

Πήγα λοιπὸν στὴν κάμαρα ὅπου ἔμενε ἐξαλωμένος στὸ κρεβάτι του ὁ κ. Τρελόνη, καὶ καθίσα στὴ συνειδημένη μου θέσι.

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἦτανε μέσα ἡ κυρία Γκράντ μόνη της· γιὰτὶ νομίζαμε ὅτι τὴν ἡμέρα δε χρειαζότανε νὰ μένη μαζί με τὸν ἄρρωστο παραπάνω ἀπὸ ἕνα.

Μόλις μπήκα μέσα, ἡ κ. Γκράντ ἐποφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας καὶ πῆγε νὰ κυττάξῃ μερικὲς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐγὼ ἔμεινα μόνος μου με τὸν κ. Τρελόνη, πού ἔμενε ἐξαλωμένος ὅπως πάντα στὸ κρεβάτι του.

Πολλὴν ὥρα καθόμουν καὶ συλλογίζομουν ὅλ' αὐτὰ πού μοῦ εἶπε ὁ κ. Κορμπέκ, καὶ παρὰ τὰ παράξενα πράγματα πού μοῦ λέγε με τὰ μυστηριώδη πράγματα πού συνέβησαν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἀπὸ τὴν ὥρα πού βρήκανε λιπόθυμο τὸν κ. Τρελόνη. Καὶ πολλὲς φορές δοχίσα νὰ σκέπτομαι καὶ νὰ νομίζω ὅτι εἴμαστε ὅλοι θύματα αὐταπάτης καὶ ν' ἀμφιβάλλω γιὰ ὅλα καὶ γιὰ ὅλους. Ἀλλὰ κι' οἱ ιδέες τοῦ πεπειραμένου αὐτοῦ ἀστυνομικοῦ τοῦ Ντόου, ἤρχοντο πάλι στὸ μυαλό μου. Ἐίχε πῇ ὅτι ὁ κ. Κορμπέκ ἦταν ἕνας ἐπιτήδειος ψεύτης, καὶ συνένοχος τῆς δεσποινίδος Τρελόνη... τῆς Μαργαρίτας.

Ἐδῶ τὰ χαλάγαμε ! Τελείωσε ! Ἀδύνατο ! μ' αὐτὴ τὴν ιδέα ἡ ἀμφιβολία μου διελύετο. Κάθε φορὰ πού σκεφτόμουν τὴ Μαργαρίτα, ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα μοῦ φαινότανεσαν ἀνεξήγητα μυστήρια !

Κι' ἐνῶ αὐτὲς οἱ σκέψεις στεριουργίζανε στὸ μυαλό μου, ἀκούσα ἄξαφνα μιά φωνή πού με τρόμαξε.

Μιά φωνὴ βαθειὰ καὶ δυνατὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κρεβατιοῦ. Ἐφράνιστκα καὶ γύρισα νὰ ἰδῶ. Ὁ ἄρρωστος εἶχε συνέλθει καὶ μοῦ μίλουσε :

— Ποιὸς εἶσθε ; Τί κάνετε ἐδῶ ;

— Ὅποια ιδέα κι' ἂν εἶχαμε σχηματίσει γιὰ τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο θὰ συνήχεται ὁ κ. Τρελόνη, ποτὲ δὲν περιμέναμε νὰ σηκοῦθῇ ἔτσι ἑπάνω, ἄξαφνα.

Εἶχα ἐκπλαγεῖ τόσο, ὥστε ἀπῆλθνα μηχανικῶς σχεδόν :

— Ρόζ λέγομαι. Καθόμουν καὶ ὡς πρόσχα.

Φάνηκε ὅτι παραξενεύτηκε μιά στιγμή. Κι' ἔπειτα ρώτησε :

— Με προσέχατε ; Τί θέλετε νὰ πῆτε ; Τί ἐννοεῖτε ;

Τότε τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ δεμένο του χέρι, με τὸν πολὺν ἐπιδέσμον. Κι' ἐξακολούθησε με ἡρεμώτερο ὕφος :

— Εἰσθε γιατρός ;

— Ἐγώ, ἀπὸ τὴν χαρὰ μου πού συνήλθετε τελοσπάντων ὁ κ. Τρελόνη, χαμογελοῦσα.

— Ὁχι, κύριε.

— Τότε τί θέλετε ἐδῶ ; Ἀφοῦ δὲν εἴσατε γιατρός, τί εἴσατε ;

Ἐδῶ τὸ ὕφος του ἔγινε πάλι περὶ ἀνήσυχου.

Ἡ σκέψη τρέχει γρήγορα ἀμέσως σκέφτηκε τὴ Μαργαρίτα. Αὐτὸς ἐδῶ ἦταν ὁ πατέρας της, πού ὡς τὴν ὥρα δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ μένα, ἀπολύτως τίποτα, οὔτε πῶς ὑπῆρχα. Καὶ φυσικὰ θὰ εἶχε τὴν περιέργεια νὰ ρωτήσῃ, πῶς ἀπὸ τὸς ἄλλους ἀνθρώπους, ἐμένα εἶχε διαλέξει ἡ κόρη του γιὰ νὰ περιποιῶμαι τὸν πατέρα της μαζί της σ' αὐτὴ τὴν περίστασι.

Σκέφτηκε πῶς εἶχα μπροστά μου τὸν πατέρα της Μαργαρίτας, κι' ἔπρεπε νὰ προσέξω τί θὰ τοῦ εἶπα. Καὶ τοῦ εἶπα :

— Εἶμαι δικηγόρος· ἀλλὰ δὲν ἤθελα ἐδῶ στὸν κλάδο μου.

Ἄλλως ὡς φίλος τῆς κόρης σας. Ἴσως ἐπειδὴ εἶμαι δικηγόρος· ἤθελε ἡ κόρη σας καλὸ νὰ στείλῃ νὰ με φωνάξῃ ὅταν ἐνόμιζε ὅτι σὰς εἶχαν δολοφονήσει. Κι' ἔπειτα εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ με θεωρήσῃ φίλο, καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μείνω, σύμφωνα με τὴ θέλησί σας. Γιὰτὶ στὸ γράμμα σας γράφατε νὰ μένη κάποιος πάντοτε μαζί σας νὰ σὰς προσέχῃ.

Ὁ κ. Τρελόνη ἦταν ἀνθρώπος πού σκεφτότανε πολλὰ κι' ἔλεγε λίγα. Με κύτταξε στὰ μάτια καθώς μίλουσα, καὶ μοῦ φαινόταν ὅτι τὰ μάτια του διέκριναν τὴ σκέψη μου. Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν εἶχε τίποτα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, σὰν νὰ πίστευε ὅλα ὅσα τοῦ εἶπα. Φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε λόγος πού τὸν ἔκανε νὰ με πιστέψῃ ἔτσι, πού δὲν μπορούσα ἐγὼ νὰ τὸν ἔξω. Τὰ μάτια του λάμπανε παρὰ ἔνα, καὶ κάποια ἀνεπαίσθητη κίνησις τοῦ στόματός του ἐπρόδωκε τὴν

ἐκάνοποίησή του.

— Ἄξαφνα εἶπε :

— Νομίζε πῶς με σκοτώσανε ; Ἐχτές τὸ βράδυ ἔγινε αὐτὸ.

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

— Πέστε μου, τί ἔγινε ; Θέλω νὰ μοῦ πῆτε δι' ἑξέρου.

— Νὰ μοῦ πῆτε ὅλα ὅσα ἔξερετε. Νὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα, ἀκούτε ;

— Ὁχι, εἶπε τώρα τέσσερες μέρες.

— Ὁ κ. Τρελόνη παραξενεύτηκε μ' αὐτὸ πού τοῦ εἶπε.

— Μιλοῦσε ἀκουμπισμένος στὸ μαξιλάρι του. Ὁ σκοδῆτης με πῶς

δυσκολία, κρατήθηκε· ἔγινε πίσω, ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι

καὶ εἶπε ἡσυχῇ :

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

TOY GUY DE MAUPASSANT

Ο Φραγκίσκος Τεσιέ έπαιρνε κάθε πρωί το λεωφορείο για να πάει στο υπουργείο της Παιδείας, όπου δούλευε. Και κάθε πρωί καθόταν απέναντί του ένα κοριτσάκι που σιγά-σιγά το άγγιζε. Είταν μια μελαχροινούλα που πήγαινε στο κατόστημα, όπου ήταν υπάλληλος. Από την πρώτη φορά που την είδε του είχε κάνει εντύπωση. Την κοιτούσε επίμονα στα μάτια, χωρίς κι αυτός να το θέλει. Έκείνη πάλι κοκκινίζει. Έκείνος το καταλάβαινε και τραβούσε τα μάτια απ' αυτή, μα σε λίγο πάλι τα ξανασηλάωνε πάνω της!

Σε λίγες μέρες είχαν γνωριστεί, χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μια λέξη. Της παραχωρούσε μάλιστα τη θέση του δούκις τσίχαινε νανε γεμάτο το λεωφορείο κι' αυτή τον χαιρετούσε μ' ένα σιωπηλό χαμόγελο.

Στο τέλος άρχισαν να μιλούν. Κάποια οικειότητα γεννήθηκε γρήγορα μεταξύ τους, μια οικειότητα που βαστούσε μισό ώρα την ημέρα. "Ετσι η άγρια του είχε φτιάσει στο ζενιθ. Μα και κείνη θα τον είχε αγαπήσει δίχως άλλο γιατί δέχτηκε ένα άνοιξιμο Σάββατο να πάνε την άλλη μέρα και να γάνε μαζί ο' ένα προάστειο.

Έκείνη τον έπεριμενε πρώτη στο σταθμό και του είπε πριν άκουμα τον χαιρετήση:

— Θέλω να σ' μιλήσω πριν φύγουμε. Έχουμε στην διάθεσή μας γι' αυτό αρκετή ώρα...

Και καθώς άκουμπαν στο μπρόστο του, άρχισε να τρέμει, χλόμιασε και χαμήλωσε τα μάτια της.

— Δεν πρέπει να ελπίσετε πολλά πράγματα από μένα, του είπε. Είμ' ένα τιμω κορίτσι και δεν θα πάω περίπατο μαζί σας, αν δεν μου υποσχεθείτε, αν δεν μου δοκιμάσετε πρώτα ότι δεν θα κάνετε τίποτα που να νάνε άτακτα-οτο!

— Έγινε τώρα κατακόκκινη σαν παπαρούνα και σώπασε. Έκείνος δεν είδε τί να της άπανησει. Τά είχε χαμένα. Είταν εδνυχής συγχρόνως κι' απογοητευμένος.

Κ' επειδή αυτός δε μιλούσε, έ- κείνη πήρε πάλι το λόγο.

— Αν δε μου υποσχεθείτε, ει- πε, ότι θα με σεβασθείτε γυρίζω άμέσως στο σπίτι μου.

Ο Φραγκίσκος της έσφιξε το χέρι με τρυφερότητα και της ά- πάντησε:

— Σας το υπόσχομαι. Θα κάνω ότι θελήσετε οείς.

— Άλλοτεία λέτε; ρώτησε αυτή χαμογελώντας μ' άνακόν- φισμ.

— Σας το δοκιμάζω.

— Τότε άς βγάλουμε εισιτή- ρια.

Στο τραίνο μέσα δε μπόρεσαν να μιλήσουν γιατί είταν γεμά- το. Άμα φτάσανε στα Μαιζόν-Λαφι, τράβηξαν προς το Σπ- κούνα.

Πηγαίνανε κρατώντας ο ένας τον άλλο από το χέρι στο μά- κρος της όχθης του ποταμού και κοιτάζοντας τα ψαράκια που γλιστρούσαν μέσα στο νερό. Είταν πλημμυρισμένοι κι' οι δυο από εὐτυχία μέσα στην άνοιξιμο αυτή μακαριότητα.

Έφαγαν στην έξοχη ο' ένα μικρό μαγαζί στην όχθη του ποταμού που το σκεπάζουν τέσσερες πελώριες λεύκες. Τό ύπαι- θρο, ή ζέση, το κρασί κ' ή ταραχή που ένιωθε ο ένας τον άλλον κοντά του τους έκανε κόκκινους, σιωπηλούς και οκε- φτικούς.

— Όταν όμως ήπιαν τον καφέ μια έξαρση χαρά τους έκυριεψε κι' άφου πέρασαν το Σπκούνα άρχισαν να τρέχουν στην άλλη όχθη.

— Πώς λεγόμαστε; την έρώτησε άξαφνα εκείνος.

— Λουίζα.

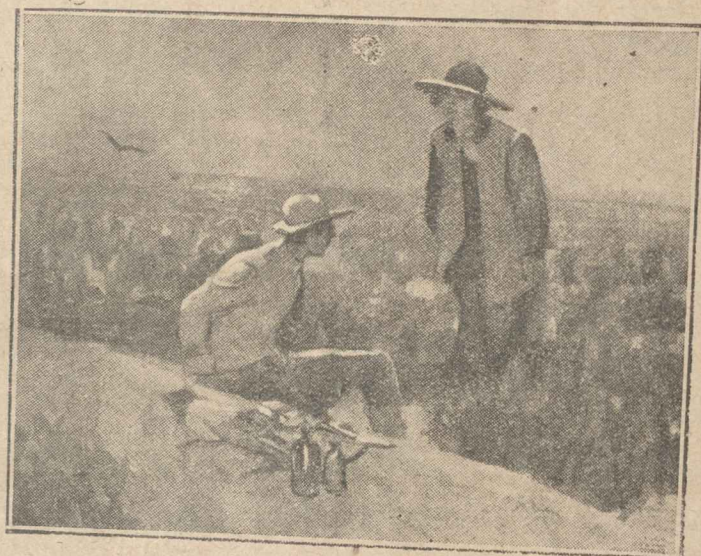
Έκείνος ξανάπε τόνομα Λουίζα και σώπασε. Έξαφνα, κα- θώς περπατούσαν, μέο' στ' άμπέλια, ο Φραγκίσκος στάθηκε και της είπε:

— Κοιτάχτε!

Της έδειξε μια πλαγιά που είταν σκεπασμένη δόλοκληρη από άνοιξιμους παχαλιές.

— Τι όμορφα που είνε! ή ψιθύρισε εκείνη.

Και, άφου πέρασαν έναν κάμπο, βρέθηκαν στην πλαγιά με τις παχαλιές. Ένα τόσο μικρό μονοπάτι χανότανε κει από δεν- τράκια. Τό πέρασαν και βήκαν ο' ένα άδεντρο μέρος όπου και κάθισαν. Άπειρες μνιγες βομβούσαν από πάνω τους και γεμί- ζαν τον άέρα με το γλυκό και έξασκουστικό σκοπό τους. Κι' ο μεγάλος ήλιος της θερμής έκείνης ημέρας πέφτοντας άπάνω στην πλαγιά έκανε τα λουλούδια ν' αναδίνουν ένα δυνατό άρωμα.

Έφαγαν στην έξοχη

Μια χαμπάνα, άρχισε να χτυπάει μακριά σε κάποιο χωριό. Κι' αυτοί, μέσα στο περιβάλλον αυτό το μεθυστικό, φιλόδοξο, χωρίς να το θέλουν και ξεχάστηκαν μέσα στα φίδια του. Η Λουίζα έκλεισε τα μάτια της μεθυσμένη, χωρίς να ξέρει τι κάνει. Όταν τ' άνοιξε πάλι σε κάποιο ύψος άρχισε να κλάει κρο- βώντας το πρόσωπό της μέο' στα χέρια της. Ο Φραγκίσκος άκουσε προσπαθώντας να την παρηγορήσει. Έκείνη ήθελε να φύγει, να γυρίσει άμέσως στο σπίτι της, στη μητέρα της.

Όταν γύρισαν στο Παρίσι, έκείνη τον άφησε χωρίς να την χαιρετήση.

Σάν την άπάντησε την άλλη μέρα στο λεωφορείο, του ή- νηκε διαφορετική, άδνατισμένη.

— Θέλω να σ' μιλήσω, του είπε, θα κατεβούμε στη λεωφόρο. Κι' όταν βρέθηκαν μόνοι στο πεζοδρόμιο, του είπε πάλι:

— Πρέπει ν' άποχαιρευτούμε. Δε μπορώ πια να σ' εί- νοτετα άπ' όσα έγιναν.

— Μα γιατί; ψιθύρισε εκείνος.

— Γιατί δε μπορώ. Έγινε ένοχος. Δε θα ξαναγίνω και δε- τερη φορά.

Τότε έκείνος την παρακάλεσε με λαχτάρα να μη φύγει. Μα έκείνη είταν άνένδοση:

— Όχι, δε μπορώ! Δε θέλω, του έλεγε.

Της άποσάθηκε ότι θα την πήρε γυναίκα του, μα ή Λουίζα είταν άμεταίτητη.

— Όχι.

Και τον άφησε.

Έκείνος έκανε να τη δει όχνη- μέρες. Δε μπόρεσε να τη συναν- τίσει πουθενά κ' έκείνη δεν ά- ξερε τη διεύθυνση του σπιτιού της, φαντάστηκε ότι την είχε χαμένη για πάντα.

Μα την ένάτη μέρα το βράδι πήγε κείνη και τον βρήκε στο σπίτι του. Ρίχτηκε στην άγκαλιά του.

Τρεις δόλοκληρες μνιγες είταν δική του. Όταν όμως έλαβε πάλι θά γινόταν υπέρτα άρχισε να βο- ριάται και προσπαθούσε να βρή- τρέψει να κούφει τις σχέσεις.

Μά επειδή δεν εύρισκε τίποτα, μια νύχτα πήρε τα πράγματά του κ' έφυγε από το σπίτι που καθό- ταν.

Τό χτύπημα είταν τόσο βαρύ για τη Λουίζα, ώστε δεν έπαυε διόλου να βρη το Φραγκίσκο που την άφησε έτσι. Έπεσε στα πό- δια της υπέρτας της, της έζωο- λογήθηκε τη δυστυχία της κ' ύστερ' από τρεις μνιγες γέννησε ένα άγοράκι.

Πέρασαν άρκετά χρόνια. Ο Φραγκίσκος Τεσιέ είχε άρχει- νει να γερά, από τη μοναξιά του, από την έρημιά του. Ότε φίλους, ότε συγγενείς είχε. Είταν όλομόναχος στον κόσμο. Της καθημερινής πήγαινε στο γραφείο του και τις Κυριακές έκανε έναν περίπατο στα Άλδουια Πεδία.

Μια Κυριακή λοιπόν άνοιξιμο είχε προχωρήσει ως το πάρκο Μονσώ. Οι μνιγές κ' οι παραμάνες καθιμένες σιούς πάχους κοιτάζανε τα παιδάκια τους που έπαιζαν.

Άξαφνα άνατρίχιασε μια γυναίκα περνούσε κρατώντας απ' το χέρι δυο παιδιά, ένα άγοράκι δέκα χρόνων περίπου κ' ένα κοριτσάκι τεσσάρων. Είταν έκείνη ή Λουίζα.

Έκανε λίγα βήματα άκόμη κ' ύστερα έπεσε ο' ένα πάγκο από τη συγκίνηση. Έκείνη δεν τον είχε άναγνωρίσει. Ξανασηκώθηκε και θέλησε να τη δ' και πάλι. Έκείνη είχε καθήσει. Είχε το σοβαρό ύψος κυρίας, φορούσε μιάν άπλη τσα- λέτα και το έξωτεροκό της είταν πολύ σοβαρό. Την κοίταζε από μακριά χωρίς να τολμά να τη ζυγώσει. Τό άγοράκι είχε σφιχτεί το κεφαλάκι του προς αυτόν. Ο Φραγκίσκος έτρεμε. Είταν τό πα- ρύ, τον, χωρίς άλλο! Τό κοίταζε προσεκτικά και νόμιζε πως έβλεπε τον έαυτό του σε μια φωτογραφία που είχε βγάλει όταν είταν πολύ μικρός.

Και κρύφτηκε πίσω από ένα δέντρο, περιμένοντας να φύγει ή Λουίζα για να την άκολουθήσει.

Την νύχτα δεν κοιμήθηκε καθόλου. Τόν έβασάνιζε ή ίδια του παιδιού. Ω, να μπόρεσε να μάθει, να βεβαιωθεί! Μα και τι μπόρεσε να κάνει;

Έμαθε τό ότι της Λουίζας. Είχε παντρευτεί έναν τιμω και σεβαστό άνθρωπο που είξερε τη δυστυχία της κ' είχε συ- κινωθεί. Είχε άναγνωρίσει μάλιστα για παιδί του τό παιδί του

Τεσιέ.

Κάθε Κυριακή ο Φραγκίσκος πήγαινε στο πάρκο Μονσώ και έβλεπε. Μια τρέλλα του έρχόταν να σφιχτεί το παιδί του στην αγκαλιά του, να το γεμίσει από φιλιά, να το πάρει μαζί του, να το κλέψει!

Τότε, άποφάσισε στην άπελπισία του να κάνει μια τρελή ή- στερηση. Μια μέρα τη στιγμή που έκείνη έμπαινε μέο' στο πάρκο, πήγε και στάθηκε μπροστά της και της είπε τρέμοντας:

— Δεν με γνωρίζετε;

Έκείνη ήρωσε τό βλέμμα της, τον παρετήρησε, ξεφώνησε κι' έρώσε και με φρίκη κι' άρπάζοντας από το χέρι τα δυο παι- διά της έφυγε σπώνοντας τα πίσω της.

Έκείνος γύρισε στο σπίτι του για να κλάψει!

Πολύκι μνιγες πέρασαν. Δεν την είχε ξαναδεί πιά. Μα ή ζωή του είχε καταντήσει μαρτύριο. Έλυωνε από τον πόνο για το παιδί του. Για να το φιλήσει μόνο μπόρεσε να πεθάνει, να σκο- πεύσει να διατρέξει κάθε κίνδυνο.

Τη έγραψε, μα έκείνη δεν του άπάντησε. Είκοσι άλλα γράμ- ματά του είχαν την ίδια τύχη. Τότε έλαβε μι' άπεγνωσμένη άπό- κριση κ' έτοιμος ν' αυτοκτονήσει άν άποτύχαινε, έστειλε στον άδελφό της αυτό το γράμμα:

— Έγινε, τόνομι μου πρέπει να σ' προκαλέι φρίκη. Μα είμαι τόσο δυστυχής, άποφάσω τόσο ώστε μόνο σε σ' άσ βάζω τις τε- λευαίτες μου έλπίδες. Έχω την τιμή κλπ...

Την άλλη μέρα είχε άπάντηση:

— Έγινε, τόνομι μου πρέπει να σ' προκαλέι φρίκη. Μα είμαι τόσο δυστυχής, άποφάσω τόσο ώστε μόνο σε σ' άσ βάζω τις τε- λευαίτες μου έλπίδες. Έχω την τιμή κλπ...

Την Τρίτη την όριμένη ώρα ο Φραγκίσκος είταν στο σπίτι του Φλαμέλ. Μπήκε ο' ένα άπλό σαλονάκι και πε- ριέμενε θολωμένος, έτοιμος να πει. Μια πόρτα ά- νοιξε σε λίγο και φάνηκε ένας άντρας ψηλός, σο- βαρός, λίγο παχύς με μαύρη ρεδιγκότα. Ο Τεσιέ δούμαίνοντας είπε:

— Κύριε... κύριε... δεν ξέρω αν γνωρίζετε τόνο- μι μου... αν άκούμα γνωρίζετε...

— Άνωμελέ, κύριε, τον δάκοψε ο Φλαμέλ. Η γυναίκα που σ' έμίλησε για σ'...

Μίσησε με άξιοπρέπεια και τιμιότητα. Ο Φραγκίσκος ξα- νάει:

— Κύριε, πεθαίνω από θλίψη, από τύψεις, από ντροπή... Και θέλω, πριν πεθάνω, να φιλήσω το παιδί μου.

Ο Φλαμέλ κτύπησε το κορδόνι. Μια παραμάνη παρουσιά- νηκε και της είπε:

— Πηγαίνε να μου φέρεις το Λουδοβίκο.

Έκείνη έφυγε. Τότε οι δυο άντρες μέινανε ο ένας άπέναντι στον άλλο, χωρίς να λένε τίποτε περιμένοντας το μικρό. Και έλαβα έν' άγοράκι, δέκα χρόνων, μπικε βιαστικά στο σαλόνι κ' έφερε προς έκείνον που τον νόμιζε πατέρα του. Άλλά στά- ησε με ντροπή άμα είδε τον ζένο.

— Τώρα, φίλησε τον κύριο, του είπε ο Φλαμέλ άφου το φι- λησε στο μέτωπο.

Τό παιδί άπλοήσασε με χάρι το Φραγκίσκο, ο όποιος σπκώθη- κε και κοιτούσε το γνιό του, έτοιμος να πει κάτι. Από την ντροπή του έπεσε το καπέλλο του.

Τό παιδί περιέμενε ξαγνιασμένο. Πήρε το καπέλλο και τό έβαλε στο Φραγκίσκο. Τότ' έκείνος άρπάζοντας το στην άγκα- λιά του, άρχισε να το φιλά με τρέλλα, στο στήθος, στα μάγουλα, στα καλάδια.

Ο μικρός τρομαγμένος από τη βροχή, άκούει των φιλιών, γύ- ρισε να τρεφύνη, έτρεξε το κεφάλι του και παραμέριζε με τα χε- ριά του τα χείλη αυτού τό ανδρώπου.

Τότε, ο Φραγκίσκος τό άφησε άπότομα, φωνάζοντας:

— Άντιο! Άντιο!

Και χάθηκε σαν κλέφτης.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Του G. Freval

Άπ' τό γλυκό χαμόγελο των είκοσι χρόνων σου τάχα σαν τί να πέρνονε ή αδρες του Μαριού και πτερουγών δλόδροσες με τα χαιδέματά τους στα πλάτια τ' ουρανού;

Και τό γλυκό τραγούδι του τ' άπδόνι για ν' άρχισή, πός μου, γλυκεία άγάπη μου, τί κήποις τριγυρνάς;

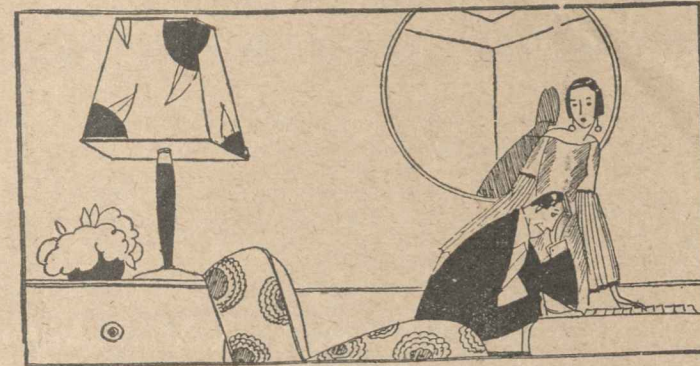
Και τί φωνή σου άποζήττει στο ψυχικό μεθόδι, ν' άρχισή κρύφιο άπόκοσμο σοννέτο της χαράς...

Να φωτιστούν οι όργανοί που ή λήθη τους σκεπάζει τό θαλασσοένια πλάτια τους—νεροποντή βαρεί— ένα λαφρό σου άνάβλεμμα άρκει για να σκορπίση άμυερα δότερια δλόφωτα, με μια χρυσή βραδυά...

Ω! τό βαρύ κι' άπόκοσμο τραγούδι νά ξεχάσω της θλίψης, τί καλλίτερο άπ' ένα σου φιλί...

Αέτω, άφροιά του Μάν μου, μαζί με την καρδιά μου και μια νεκρή ψυχή...

Μετάφρ. Μ. Ράπη

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΒΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Για να κατασκευάσετε τεχνητό χρυσάφι

Τό χρυσάφι δε βρίσκεται μονάχα σκάβοντας και ψάχνοντας μέσα στα σπλάχνα της γης. Η τέχνη μπορεί πολύ καλά να μιμηθεί τη φύση σ' αυτό το ζήτημα, άφου άλλωστε ή τέχνη τελειοποιεί τη φύση σε πολλά άλλα πράγματα: θα σ' άσ πω λοιπόν έδώ έκείνο που έχει άποδοθεί άπειρες φορές. Θα πάρете ένα μεγάλο χονι τό όποιο να έχει δοκιμαστεί στην πιο δυνατή φωτιά και άφου τό βάλετε μέσα σ' ένα φούρνο καλά πυρωμένο, θα ρίξετε μέσα σόννη κολοφωνίου πάχους ενός δακτύλου. Πάγω από τό κολοφώνιο θα ρί- ξετε ρινίσματα σιδήρου άναλόγου όγκου. Θα σκεπάσετε έπειτα τό ρινίσματα με θειάφι κόκκινο και θα δυναμώσετε τη φωτιά τόσο ώστε να ρευστοποιηθεί τό σίδηρο. Έπειτα θα ρίξετε μέσα βόρακα από έκείνον που χρησιμοποιούν οι χρυσοχοί για να λυώνουν τό χρυσάφι, έπίσης θα ρίξετε ίση ποσότητα άρσενικού και άργύρου και θα φέσετε αυτό τό μίγμα να ψηθεί στη φωτιά. Κατόπιν θα έχετε έτοιμο ένα άλλο χονι μέσα στο όποιο θα ρίξετε όλα αυτά τα υλικά άφου, έννοείται, καλοψηθούν και άφου τ' άναμίξετε προη- γουμένως με ρευστό σίδηρο. Τότε θα δήτε στο βάθος του χονιού να κατασταλάζει το χρυσάφι τό όποιο όσο και ψήνεται τόσο και όραιο και πιο λαμπρό γίνεται...

Τό μυστικό αυτό της κατασκευής του τεχνητού χρυσού τό πήρα από ένα βιβλίο των Καβαλιστών τυπογραφούμενο ο «Κλειστός Θά- λαμος» και πολλές φορές κατασκεύασα τέτοιο χρυσάφι μόνος μου. Μου έσκότισε μόνο δύο ή τρία φιορίνια.

Για να λυώνετε το χρυσάφι με μεγάλη ευκολία

Άπό έναν κάλογο περίφημο άλχημιστή, στην ικανότητα του όποιου να βασίλισσα της Γαλλίας είχε τόση πίστη και πεποίθηση, ώστε να μην έκτελει τις παραγγελίες των γυατρών της παρά άφου πρώτα αυτός τις έέκρινε, από αυτόν τον κάλογο έμαθα ότι τό αίμα του έλαφιού είνε ένα κ' ένα για να λυώνει κανείς ταχέως τό χρυσάφι. Και ίδου ή συνταγή: Θα πάρете δυο λίτρες από τό αίμα ενός έλαφιού τό όποιο μόλις πρό όλγνου τό έσκόρψαν, θα τό περάσετε αλληλοδιαδόχως από τό διύκτιστήριο πέντε φορές, διύκ- τιστας κάθε φορά τό διύκτιστήν την προηγούμενη φορά αίμα και τήν πέμπτη φορά θα τό κλείσετε σε μια μπουτίλια που θα τη σφρα- γίσετε καλά. Αυτό τό διύκτισμένο αίμα του έλαφιού είνε μοναδικό για να διαλύετε τό χρυσάφι όποια ώρα θέλετε.

Για να μεταβάλετε το μολύβι σε τέλειο χρυσάφι

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που περιφρονούν ός ψευτική τη με- θοδο την όποια ο σοφός άλχημιστής Φαλλόπος διδάσκει στα συγ- γραμμάτα του για να μεταβάλλει κανείς τό πρόστομο μολύβι σε άγνό- τατο χρυσάφι. Η μέθοδος αυτή φαίνεται πολύ εύκολη για ένα τόσο σπουδαίο έργο και γι' αυτό την περιφρονούν. Ως τόσο ο Φαλλό- πος δεν είνε ο μόνος που πιάς λέει ένα τέτοιο πράγμα. Παρόμοια σχεδόν λέγουν οι περιφημοί άλχημιστά Βασίλειος Βαλεντίνος και 'Οδύσεος. Ίδου λοιπόν ή μέθοδος αυτή: Πάρτετε ένα κομμάτι μολύβι και τό επάλαιψτε με άρσενικό κ' έθιφί. Κατόπιν τό βά- λτε μέσα σ' ένα φούρνο και τό άφήνετε να ψηθεί μέχρις ότου να λυώσει, όποτε τό ραντίσετε διά ρινισμάτων άργύρου και λευκοσίδη- ρου. Συγχρόνως έχετε έτοιμο ένα χονι μέσα εις τό όποιο έχετε νερό ψυχρό. Μόλις τό μολύβι άρξήσει πάλι να ρευστοποιείται μέσα στο φούρνο, τό παίρνετε και τό ρίχνετε στο χονι με τό νερό και άμέσως σκεπάσετε τό χονι μ' ένα ύφασμα κόκκινο. Λόγω της επα- ρκής του με τό ψυχρό νερό τό μολύβι άρξίζει πάλι να στερεοποιεί- ται. Όταν στερεοποιηθή έντελώς τό ψήνετε πάλι στον φούρνο και δώτε άρξήσει πάλι να λυώνει τό ρίχνετε στο χονι με τό ψυχρό νερό. Αυτό επαναλαμβάνεται πέντε φορές. Την πέμπτη όμως φορά έχετε στο χονι άντι νερού άρσενικό και ύδραργυρο. Τότε θα δήτε ότι μόλις τό μολύβι άρξήσει να κατασταλάζει θα χάνει τό χρώμα του και θα λαμπρ. Στο τέλος δε όταν τό βγάλετε από τό χονι, θα έχετε πραγματικό χρυσάφι μπροστά σας.

(Άκολουθεί)

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Ο ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΟΨΙ

ΑΙ ποῖος Ἕλλην δὲν γνωρίζει τὸν Μανουσάκα καὶ ποῖα ἑλληνικὴ γωνία δὲν ἀντήχησε ἀπὸ τὰ πατριωτικὰ τραγούδια του.

Ἐδῶ δὲν θὰ τὸν κρίνουμε οὔτε ὡς ἔθνα-ποστολό, οὔτε ὡς πατριώτη, χαρίζοντα «Νέες Γενεές» στὶς νέες γενεές, ἀντιορμητικὰ, κανόνια καὶ ἀεροπλάνα.

Μὰς συγκινεῖ πολὺ τὸ ἔργο τοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ». Χιλιάς πεντακοσίας πενήκοντα ἑλληνίδας ὁρῶντας πολέμου, ἐπρόκειο ἡ δὴν-δρυσεν. Καὶ πενήκοντα Γαλλίδας, ὁρῶντας ἑλλήνων στρατιωτῶν ποὺ ἔπεσαν στὸ Μακεδονικὸ μέτωπο, κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμον.

Τὸ ὕψος τῶν ἑξαετηρίων τῆς Γαλλίας, τοῦ ἔσκειλεν ἕνα θανάσιμο λεύκωμα εὐγνωμοσύνης. Μέσα σὲ λευκὸ δέμα, μὲ τὰ ἐθνικὰ τῆς Ἑλλάδος χρώματα ἀπὸ μιὰ φωτογραφία τῆς ὁρῶντας, μιὰ φωτογραφία τῆς πατρίδος τῆς, μιὰν εὐχαριστήριον ἐπιστολὴν τῆς καὶ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς, μιὰν ἑνα πιστοποιητικὸν τοῦ σχολείου ὅπου φοιτᾷ ἡ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος τῆς πατρίδος τῆς, περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς διαγωγῆς τῆς.

Καὶ ἐπιστολὰς συγχαρητήριους, εὐχαριστηρίους τῶν τότε κυβερνητῶν τῆς Γαλλίας, πολλῶν λογίων καὶ διανοουμένων τῆς, καὶ πολλῶν πολιτικῶν τῆς ἔλαβε.

Δὲν ξέρουμε, ἂν ἔλαβε ποτὲ, ἀπὸ τὶς ἑλληνίδες, μιὰ εὐχαριστήριον, ἢ μιὰ συγχαρητήριον ἐπιστολὴν στὴν ἑορτὴ του.

Θὰ μὰς πῆτε, οἱ αὐτὰ εἶνε ζητήματα πρωτοβουλίας τοῦ Κράτους.

Τὸ Κράτος ἔδω ἡγήθη μιὰν ἐλαχίστην σύνταξιν, εἰς τὸν θυσίασαν τὴν ζωὴν του, σὲ μιὰ πατριωτικὴν ἰδέαν...

Γεννήθηκε στὴν Ὑπαιθρὸν καὶ σπούδασε τὰ Νομικά. Δίπλωμα, ἐννοεῖται, ποτὲ δὲν πήρε.

Τὰ πρῶτα του ποιήματα εἶχαν κατὰ τὴν Δημοτικὴν Μοῦσάν, ἀπὸ τοῦ Κουτσάλλη τὴν καθάρια ἐμπνευσι.

Τὰ κατωπινὰ του, τὰ πατριωτικὰ, δὲν φθάνουνε τὰ πρῶτα. Μιὰ ἐξαντληθεῖσα καὶ δυσχερὲς σήμερον ἔκδοσις ποιημάτων του, τὸ 1899, τὰ «Γλυκοχαράματα», ἔχει μερικὰ τραγούδια, ποὺ θὰ ζήσουν.

Ἐπειτα τὸν παρέσυραν ἡ ἀνάγκη τῆς πατρίδος καὶ ἔγεινεν ὁ «βάρδος» τῆς, ἢ ὅπως τὸν ἐξαπατήσανε ὁ Γαβριηλίδης «ὁ ἐθνικὸς κομὶ βοαγιαζέ». Ἐπῆρε ἕνα «ἰγάρ» εἰς τοὺς ὧμους, καὶ σπῆμα παραμύσκαλα, ἕνα χοντρὸ μπασιτόνι εἰς τὸ χέρι καὶ τραβήξε.

Ποῦ πῆγε;

Ὅπου ἦσαν «Ἕλληνες πεσμένοι, γιὰ ν' ἀνψωθῶν, Ἕλληνες ἀποκαρδιωμένοι γιὰ νὰ τονώθω, Ἕλληνες πικραμένοι γιὰ νὰ ἐλπίσουν».

Εἰς ὅλους τοὺς πολέμους πρώτος καὶ καλλίτερος. Εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1897 ἐθελοντὴς ὁ Ζαχαρίας Παπαντωνίου, γράφον τότε ἀνέκδοτα τοῦ πολέμου, ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ὡραῖο.

Στὴ μάχη τοῦ Δομοκοῦ, ὁ λοχαγὸς εἶχε διατάξει «πῦρ» καὶ ὡς ἕνας δεκανεὺς, ὁ Σπύρος ὁ Μανουσάκας, δὲν πυροβολοῦσε.

— Δεκανεῖ, γιατί δὲν πυροβολεῖς;

— Δὲν με διατάζει.

— Δὲν ἀκούσεις «πῦρ ὁμαδόν»;

— Ἐπρεπε νὰ πῆς «Σ π ῖ ρ» ὁμαδόν».

Σὺν πέθαινε ἡ ὑπὲρ του, τὸν κάλεσε καὶ τοῦ ἀφῆκε τὴν ἐξῆς καὶ μόνον διαθήκη ἡ ὁποία εἶνε καὶ ὁ καλλίτερός του χαρακτηρισμοῦς:

— Παιδί μου, πρόσεξε στὴν ζωὴ σου, νὰ μιλᾷς μόνον μὲ ἀνθρώπους ποὺ νὰ ἔχουν καὶ καρδιά καὶ μυαλό.

— Γιατί, ὑπέρτα;

— Γιατί ἂν ἔχη μόνον μυαλό καὶ δὲν ἔχει καρδιά, θὰ σὲ πᾶν γιὰ βαγαπόντη, ἂν ἔχη μόνον καρδιά καὶ δὲν ἔχει μυαλό, θὰ σὲ περάσῃ γιὰ κοτσὶ!...

Στοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους πρώτος πάλιν καὶ ἀκράτετος. Εἶνε ὁ πρώτος ἐφευρὼν τὴν κοπὴν τῶν χαρτονομισμάτων. Γιὰ νὰ οἰκονομήσῃ ὅλους τοὺς στρατιώτας, ἔκοψε ὅσα πεν-

τάδραγμα εἶχεν ἀπάνω του, στὴ μέση, καὶ τὰ μοιράζε.

Στὸν Εὐρωπαϊκὸ ζήτησε ἀεροπλάνο, τὴ μεσολαμβάνει τοῦ τότε Νομάρχου Φλωρίνης, ἀπὸ τὸν Γάλλο στρατηγὸν Ἀνρὺ, καὶ βομβάρδισε τοὺς Γερμανοβουλγάρους.

Κατὸν ἀγόρασε κατακόκκινον χαρτί, τὸ ἔκοψε εἰς τεμάχια τετράγωνα, ἔγραψε ἀπάνω «Φίλοι σὰς!» Ἐδῶ εἶνε τὰ νεῖστα καὶ ἡ λεβεντιά καὶ εἰσιμαζότανε νὰ ρθῇ μὲ ἀεροπλάνο, νὰ βομβαρδίσῃ, μὲ τὰ αἱματόχρομα αὐτὰ χαρτιά, ἕνα δειλὸν τοῦς ἀθηνάϊους ποὺ θὰ ἦσαν μαζωμένοι στὸ Ζάππειο τοῦς καὶ στὸ Σύνταγμα.

Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀφῆκαμε.

Τὸ Σερχικό ἐπιτελεῖτο, μετὰ τὰ βομβαρδιστικὰ κατορθώματά του, τιμὴς ἔνεκεν, τοῦ ἔκαμε τραπέζι. Τόσον ἐνθουσιαστικὰ ἂν αὐτόν, ποὺ ἕνας Σέρβος Μητροπολίτης, παρεκάλεσεν νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ σερίβῃ αὐτὸς τὸν Σπύρον τὸν Μανουσάκα. Ὁσὰκις δὲ τοῦ παρουσιάσθη τὸ λαπὰ τῶν φαγητῶν, τοῦ ἔλεγε καὶ ἕνα ψαλμὸν ἐκκλησιαστικὸν ἑλληνιστί.

Ἦσαν τὰ μόνα ἑλληνικὰ ποὺ εἰςεργε.

— «Ἄξιον ἔσθιν, ὡς ἀληθῶς μεγαλυνόμεν σὲ!»...

Ὅτι δικό του ἔχει, τὸ μοιράζει.

Ὅτι δὲν μοιράζει, τοῦ τὸ... πέρνουν.

Μιὰ φορὰ φοροῦσε ἕνα ὠραῖο μεταξωτὸ γιλέκο. Εὐρῆκε στὸν δρόμο του, τὸν Γιώργη Βουτινῆ, μόλις ἑλθόντα ἐκ Σεργίων, ὅπου ἦτανε Νομάρχης, καὶ τὸν κάλεσε σὲ τραπέζι στὸν Ἀβέρωφ.

Ἀφ' οὗ ἔφαγαν, τοῦ λέγει ὁ Βουτινῆς, ἐπιτακτικῶς:

— Τώρα, Σπύρο, γδύσου.

Ὁ Μανουσάκας δὲν κατάλαβε καλὰ.

— Γδύσου, εἰπα, εἰ κοντάς;

— Γιατί νὰ γδύθω;

— Δὲν ἔχει «γιατί», Γδύσου, εἰπα!

— Μὰ εἶνε κόσμος!

— Μὴν τοὺς λογαριάζεις;

— Νὰ πᾶν μέσα νὰ γδύθω;

— Ὁχι, νὰ γδύθῃς ἐδῶ.

Τὴ νὰ κάνη ὁ Μανουσάκας, βγάξῃ τὸ σακάκι του.

— Τώρα βγάλε καὶ τὸ γιλέκο.

— Ἐβγαλε καὶ τὸ γιλέκο.

— Φέρε τὸ γιλέκο ἐδῶ.

Ὁ Μανουσάκας τὸ ἔδωκε.

— Τώρα γδύσου, τοῦ εἶπε. Δὲν θέλω ἄλλο, σὲ εὐχαριστῶ. Τὸ γιλέκο μοῦ ἀρᾷται καὶ σοὺ τὸ πέρνω. Πηγαίνει πολὺ μὲ τὸ κοστούμι μου, ἐνῶ μὲ τὸ δικό σου δὲν πηγαίνει...

Ἐπειτα ἀπὸ τριάντα χρόνια οἱ Ἕλληνες, ἀνεγνώρισαν τὸ ἔργον του, ἀφ' οὗ τὸν ὕψισαν καὶ τὸν δηλητηρίασαν.

Ὁ Μανουσάκας λησμονεῖ τὶς δαγκασιές;

Ἰσως καὶ ναί, ἴσως καὶ ὀχι.

Σ' ἕνα ποίημα ὅμως ποὺ ἔκαμε προχθὲς στὸν Ἅγιο Σπυρίδωνα τοῦ Πειραιῶς, καὶ τὸ ὁποῖον δημοσιεύθηκε στὴ «Σφαῖρα», ἀναφερόμενος εἰς τὸ γνωστὸ θαῦμα τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ποὺ μετέβαλε τὸ φεῖδι εἰς χρυσὸν μπασιτόνι, τὸν παρακαλεῖ, νὰ μεταβάλλῃ ὅσα φεῖδια εὐρέθηκαν στὸν δρόμο του, εἰς ράβδους χρυσᾶς, γιὰ νὰ τὶς... χαρίσῃ στὸν «Λευκὸ Σταυρό».

Τί ὠραῖον ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε πρὸ τινος καιροῦ, εἰς ἕνα γέρον στρατηγὸν ἐπηρετήσαντα τὸ Κράτος, χάσαντα καὶ τὰ δύο του, οὐχὶδόν, παιδιὰ εἰς τοὺς πολέμους, λησμονηθέντα ἔπειτα καὶ ὑποφέροντα καὶ οἰκονομικῶς ἐσχάτως!

Παρουσιάσθη ἕνα μεσημέρι ξαφνικὰ.

— Στρατηγέ μου, τοῦ εἶπε, σοὺ φέρω δέκα φύλλα δάφνης. Τὸ ἀφῆκε δέκα χιλιόφραγκα καὶ ἐξηφανίσθη, ἐνῶ ὁ στρα-

ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΔΟΝΤΑ ΑΝΤΙ ΟΔΟΝΤΟΣ

(Βυζαντινὴ διήγησις)

Ὁ ἀσκητὴς Θεόδωρος ὁ Λάσκαρης, φορῶντας πλέον καλὸν ἑσθλόν, περνοῦσε ταπεινὰ, ἀπάνω εἰς τὴν τέφρα, τὰ περνοῦσε ἔχοντας ἐπάνω εἰς τὸ στήθος, ἔπνεε τὰ

ἑσθλὰ, μετέλαβε, προετοιμάσθηκε γιὰ τὴν φοβερὴν ἐκκέντησιν, περνοῦσε ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο μεγαλεῖο, ἐπ-

ὅθεν αὐτὸς εἶνε τὰ χεῖρα του στὸν θάνατον, ἐὰν δὲν τὸν βασι-

λέσει τοῦ παύσει τοῦ Ἰωάννου, ἐνδὸς ἀνυχὸς πλάσματος

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

Ὁ ἀσκητὴς ἔκλειε καὶ εἶχε μεγάλο δίκιο.

Ὁ ἀσκητὴς γὰρ, ποὺ θὰ στήριζε καὶ ὑποστήριζε τὸ δίδωμά, ποὺ θὰ

ἔκλειε τὸ κεφάλι δὲν ἔπαυε πορνεύει. Καὶ ὁ ἀσκητὴς

αὐτοῦ, ποὺ θὰ τὸν συντρίβῃ τὸ κεφάλι, ἐὰν ἀπὸ τῶρα τοῦ

αὐτοῦ στήματος Νικαίας.

οὗ φυλάξουν ἀπὸ τέτοια συμφορὰ), τότε θὰ μάθης πόσο δίκιο εἶχα ὅταν σ' ἐφυλάκισα, ὅταν μὲν λέγαν: «Ὁ Μιχαὴλ ἐπιβουλεύεται τὸ στέμμα σου, ἐπιβουλεύεται ἀκόμα τὴ ζωὴ σου, εἶνε νέος, εἶνε ἐγγύλιος καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὁ στρατός...» Ἀλλὰ, ἀφ' οὗ με, σὲ παρακαλῶ νὰ τελειώσω, αἱ στιγμὲς μου εἶνε λίγες καὶ γι' αὐτὸ εἶνε πολὺτιμες. Ἀκουσέ με. Πέθαινω καὶ φθίνω ἕνα παιδί. Τέκνον ἀνερ προστασίας καὶ ὑποστηρίγματος... Σὲ διορίζω κληροδότα τοῦ μετὰ τοῦ Μυσαλίωνος. Τὸν δέξου αὐτὸν τὸν τίτλον;

— Δέχομαι.

Καὶ ὁρκίζου ἀπάνω στὸ νεκρικό μου τὸ κρεβάτι, καὶ ἐνῶπιον ἀκόμα, τοῦ Θεοῦ, ὅτι θὰ εἶσαι ἕνας φιλόδοτος πατέ-

ρας γιὰ τὸν γιό μου;

— Ἀκουσε, ἀδρι, ἔπειτα ἀπὸ τὴν κηδεῖα σου, θὰ φονεύω τὸν Μυσαλίωνα καὶ τὴν οἰκονομεῖα σου, γιὰ νὰ μείνω ἐγὼ μόνος κληροδότος τοῦ παιδιοῦ σου. Μετὰ ὅκτω ἡμέρες θὰ εἶξω τὸ παιδί σου σὲ ἕνα δεσποτήριον, ποὺ εἶνε κοντὰ στὴν ἀκροθαλά-

σιν καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ἔτος, θὰ τοῦ βγάλω τὰ μάτια τοῦ με ἕνα ἀναμμένο σίδερον.

Ὁ Ἀσκητὴς ἔκλειε ὅσες δυνάμεις τοῦ ἀπέμειναν γιὰ νὰ συρῇ ἕως τὰ πόδια τοῦ Παλαιολόγου, κρίζοντας.

— Ἐλεος! Ἐλεος, γιὰ τὸ φτωχὸ καὶ ἀτυχὲ παιδί μου! Ἐὰν ἔχῃς ἐναντίον μου, ἐκδικήσου ἐμένα, χτύπα με μὲ τὸ ξίφος σου, ἀλλὰ λυπήσου τὸ παιδί μου!

Νὰ σὲ χτυπήσω μὲ τὸ ξίφος μου; Ἀλλὰ γιατί; Σὺ θὰ πεθάνῃς σὲ μιὰ ὥρα!

— Ἐλεος, σὲ ἐξορκίζω, ἔλεος!... Σπλαχνίσου ἕνα μικρὸ παιδάκι.

— Θεόδωρε Λάσκαρη, ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος. Μὲ πέταξες, τρία χρόνια, σὺ στὴ φυλακή. Ὁ πτωχὸς οὐδὲν οὐδὲν σὺ θὰ βγάλῃς τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ σου, σοὺ χρησίμευσε γιὰ νὰ ἐξερεθίσῃς ἀγριότατος, γιὰ νὰ σπαράξουνε τὴν ἀδερφή μου, κλειομένη, κατὰ διαταγὴν σου, μέσα σ' ἕνα σάκκο, γιοματὸν ἀπὸ τέτοια ἄγρια θηρία...

— Ἀλλὰ τὸ παιδί μου εἶνε ἀθώο.

— Καὶ ἡ ἀδερφή μου ἦτανε ἀθώα.

— Τὴν ἐγκλήμα διέπραξε τὸ τέκνο μου;

— Καὶ ἡ ἀδερφή μου, σὲ τὴν ἐγκλημάτισε, παρακαλῶ; Γιατί δὲν θέλῃς νὰ ἀναγνῇς τὴν θυσία τῆς με τὸν ἐννοσ-

μένο σου Μυσαλίωνα; Συνέτριψες μιὰ μητρικὴ καρδιά. Ἀς συντριβῇ τώρα καὶ ἡ πατρικὴ καρδιά σου. Ἐφόνευσες γυναῖκα, γιὰ πληρωμὴν θὰ χάσῃς τὸ παιδί σου... Αὐτὴ εἶνε ἡ δικαιοσύνη. Ὅδοντα ἀντὶ ὁδόντος...

— Καλὰ, βόγγιζε τότε ὁ Λάσκαρης. Εἶσαι ὁ Ἀσκητὴς σου, ἀκόμη.

Καὶ φώναξε μὲ δυνατὴ φωνὴ τοὺς φύλακας.

Ὁ Μιχαὴλ πάτησε μὲ τὸ πόδι του, τὸν λήθηκα τοῦ Ἀσκη-

κράτορος καὶ τοῦ ἐπῆνε τὴν φωνήν.

— Σώπα, πῶμα ἐτοῦ ἐφώναξε. Ἀπομονάς ἐτι ὁ Ἀσκητὴς

τῶν ὅταν πεθάνει, δὲν βασιλεύει πλεῖν! Ἀλλὰ γιατί; Γιατί νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ φωνάζῃς, ἐπρόθετος ὁ Μιχαὴλ, καὶ οὐκ ὀκνῶς τὸ πόδι του ἀπ' τὸν λαμὸν του. Ὅσο κι' ἂν φωνάζῃς, κανένας δ

[illegible]

*Επίσης αποφύγετε στο έξής όσινεις τις εις «άργια» κατλή-
ξεις, όπως «χέρνια», «καθάρνια», τις όποιες σας διορθώσαμε. Ι. Φράγκον,
Καλάμα. Τό ποιήμα σας άνεπιτυχές. Σα β. Μ. Παπαδόπουλον. Τό
ποιήμα σας άκατανόητον. Γραμένο στήν δημωδη, άλλα με λέξεις της ύπερο-

ΑΡΤΑ.— Τὴν 28ην Φεβρουαρίου ἐδόθη χοροστασίαι
 αἰδήσει τοῦ Κληματογράφου Πάνθρον ὑπὸ τὴν μελάνην
 Συνδέσμου «Σκουφᾶς» ὑπὲρ τῆς Φιλαρμονικῆς μας. Τὸν χορὸν
 ἐτίμησαν οἱ κ. Νοδρέχης καὶ ὁ κ. Δημαρχος. Διεκρίθησαν
 Αἰδὲς Μάρω Βασιτοπούλου καὶ κορυφαὴν τουαλέτταν, Ἰαγνὴν
 Ζόγκου, Κοτσαρίδα, Παπακώστα, Σουλτάνην, Βίχη, Παπακώ-
 στα, Διαμαντὶν Ἀνθ., Ρέτοα, Μασαλίη, Αἰλιδίου, Μαγνιά, ὁ
 Τοῦμπουροῦ, Ζόγκου κ.λ.π. Ἐπίσης καὶ οἱ κ. κ. Ἑλένης, Πα-
 πακώστα, Μάντζαρης, Χριστοφείδης, Δημόπουλος, Τοῦμ-
 νάκης, Κοτσαρίδης, Ξέν. Τοῦμπουρος, Μαρκεῖς, Τοῦμπα-
 Γεωργ. Καζαντζῆς κ.λ.π. **Ε. Κ. Κοτσαρίδης**

ΣΠΑΡΤΗ.—Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἐδόθη χοροεπαι-
γίον κ. Σωκρ. Παπαγιάννου. Παρευρέθησαν αἱ κυρία Ἀν-
τόκη, Σταυροπούλου, Σάλλα, Μαρκοπούλου, Χατζη-
Παναλάου, Καραγιαννοπούλου, Ἀδμή καὶ αἱ Δίδες Τσι-
χαλικοπούτου, Ποσιλάκου, Μαρκοπούλου, Γρηγορίου, Καρα-
Σταθοπούλου, Μελετοπούλου, Σάλλα, αἱ ἀδελφαὶ Ἀνδριό-
ταυ ἀδελφὰ Θεοφανοπούλου, αἱ ἀδελφαὶ Ἀποστολάκου, καὶ αἱ κυ-
ρία Α. Ἀνδριόταυ, Βελήτσας, Μελετοπούλου, Βασιλάκου
Ἀνδριόταυ.

ΑΜΦΙΣΣΑ.— Ἐπιτοχὴς ὁ δοθεὶς τὴν 27ην Φεβρουαρίου
 ὁδὸς ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ νέου Ξενοδοχείου. Ἀμερικὴν ἴππον
 Μοισαϊκὸν Σπύλλογον Ἄμφισσον, Διὰκρίναντες τὰς κ. κ. Σ.
 λακούδα, Πικ. καὶ Ἐθμορ, Γάτον, Α. Ζαφειρίου, Σ. Καρα-
 μα, Εἰδοθ. Μαγγέλλον, τὰς Διδας Χρυσ. Μοσχολαΐδου, Δ.
 Ἡλία, Κατ. Ζαχαρία, Ἀσπρ. Κορδάων, Α. Σπανῶ, Μαρ. κ.
 λακούδα, καὶ τοὺς κ. κ. Α. Ἀσπυκατοπούλου, Π. Λύττον,
 κολλῆ, Σπυρ. Τσομπλῆν, Εἰθ. καὶ Κων. Γάτον, Χ. καὶ Κ. Γ.
 γροστούπουλον, Δημ. Πανδρόν, Κ. Κρεμεζῖν, Κρασσῶν, Α. Ἀ-
 ναστοπούλου, Γ. Γαβριηλίδου, Δαμόδου, Κάσσαν, Κ.
 καὶ Νικ. Γάτον, Ἡλ. Καραθῆμαν, ἀδελοῦς Στρατηοπούλου
 Γ. Σταματοπούλου, Ι. Κραβατογιάννην, Α. Σαλεροπούλου.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.— Εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ «Πανελληνίου» ἐκ
τοῦ Σάββατου ὑπὸ τοῦ «Μοσαικοῦ» μαθητικοῦ Σχολείου
τὸς τῆς ἐφετηνῆς σαββᾶν χορὸς, ὅστις χάρις εἶς τὰς πρῶ-
θείας καὶ τὰς φροντίδας τοῦ Διοικ. Συμβουλίου καὶ ἰδίως
Προέδρου καὶ Ταμίου κ. κ. Φ. Χριστοδμήου καὶ Η. Πέ-
τερόπουλου ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εἰς τὸν χορὸν παρεβρέθησαν αἱ οἰκο-
γενεαὶ τῶν κ. κ. Κ. Παπᾶ, Δ. Νικοποῦλου, Ι. Βαρυβα-
γιάννη, Ι. Λίτσου, Γιαννοπούλου, Θεοδοίου, Κοτ-
ταράκου, Χρηστοδμήου, Στρατουδάκη, Χατζηγιάνη κλπ. Οἱ
κ. κ. Παναγόπουλος, Μένταυλος, Πελέκης, Κατσακίσης, Α.
Γιαννοπούλου κλπ. Διεκρίθησαν δὲ διὰ τὰς ὥρας τὸν ἐκ-
παιδευτικὸν καὶ τὴν χορευτικὴν διεισδυτὰ αἱ κυρίαί καὶ
σπουδαῖες Φ. Χρηστοδμήου, Στρατουδάκη, Λιουβία, Θεοδο-
ίου, Ν. Παπᾶ, Νικοποῦλου, Βαρυβα-
γιάννη, Κοττά, Γεωργίου
καὶ οἱ κύριοι Β. καὶ Ν. Παπᾶς, Γιαννοπούλου, Μουχ-
ταρζοπούλου κλπ.

ΓΡΩΕΙΟΝ.— Στις 28 Φεβρουαρίου ἐδόθη σὴν ἀφύπναις
'Εμμορκίης Λέσχης, χορευτικὴ εὐστροφία γιὰ τὸ ταῦτο
'Αεθροῦς ἑλπίδων. Ἐκτερίσθησαν αἱ δεξ. Κοινουλίδος, Μ.
κορδῶν, Πιερίδων, Καλκιδῶν, Ζερφυλίδων, Σταυρι-
ποῦλῶν (ισοτέρες) Μορεῖν, Καφλῶν κ. ἄ. Ἐπίσης οἱ κ. κ. Ζ.
κλῆρας, Μ. Κατσουλίδος, Π. Μανουγιλάκη, Α. Κοινουλίδος
Π. Σταυριανδῶς, Κ. Βουζιναράς, οἱ ἀδελφοὶ Ν. καὶ Γ. Μ.
κανδοῦς κ. ἄ. Μ. Σ.

ΚΟΖΑΝΗ.— Ἐξαιρετικῇ ἠπλοῦσιν ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκδόσεως ἧς ὁποία διωργανώθη ὑπὸ Συνδεδωμένων Κυνηγῶν Κοζάνης καὶ τὸν Συνδεδωμένων Κυνηγῶν Ἀθηνῶν. Μεταξὺ τῶν Ἀθηνῶν Κυνηγῶν διεκρίθησαν τὴν πρόθεσιν τὸν Συνδεδωμένων. Ἐστὶν δὴν, τὸν x. Δούζαν, τὸν x. Κουτσοπέταλον, τοὺς x. x. Πέτρον Καπογιάννην, Ἀντῶν, Λεοπόδην, Πρόξενον Ἰταλίας x. Βλαχὰ καὶ τὸν x. Τοσμπούλου. Ἐκ δὲ τῶν Κοζανιτῶν τοὺς x. Χριστοδούλου, Δημητριάδην, Δόκον, Μπλιούσαν, Ξανθοπούλου, Χασάπην καὶ ἄλλους.

ΦΛΩΡΙΝΑ.—Με ὅλο τὸ χιόνι ποὺ ἔπεσε τὸ Σάββατον
 ἔθηκε τὸ «Πάνθεον» ἡ χοροεσπερία τῆς Φιλοπόλεως. Ἐνός
 τῶν Δοκινωμένων. Βασιλεῖσα τοῦ χοροῦ ἡ χαριτωμένη δεσ-
 φὴ Παπαδομητρίου καὶ δις Ἰσοκὼν. Διεκρίθησαν ἑπτα-
 δίδας Σινέβα, Τορογούζ, Σπυροπούλου, Τζιμπέτη, Βαμ-
 δού, Ἐξάρχου, Καραβίτου, Βουτσιάδου, Γιαννάκη, Πα-
 Κούζης, Σαλοτσίου κ. ἄ.
 Ο. Νικολάου

καθαρευούσης, που χαλούν τὰ πάντα. Νὰ ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἀρχὴ τοῦ
Μᾶς κόρη γαλανόφθαλμη κατέβηκε στὸν Ἄδη
μὲσα σ' ἕνα χαμοσίποι ποὺ τζοκνε σκοτάδι
— Πέτε στὴς χῆρας τὸ παιδί πὼς πῶγε ἐκεῖ κάτω
στὸ σκοτεινὸ καὶ ἀνήλιαγο παλὺ τοῦ θανάτου !...
Παίει ὁ νῆος στὰ ἔρημα καὶ πλῆνα κυταρίσια
δρον τὰ δένδρι οὐ βορραῖα καὶ κλιτὶ διαπύρσι !..
— Βορραῖα μὴν ἀγιοδένδρεσαι, ποταμὶ μὴ βοᾷτε... κ.τ.λ.
Ἐκεῖνα τὰ διαπύρσι καὶ τὰ βοᾷτα εἶνε φοικωδὴ καὶ ἀχύνετα.
Θεοὶ γράφετε πλέον ἐντελὲς στὴν δημόδι.

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ἀποβλέπον εἰς τὴν ὅσον τὸ δυνατόν εὐρυτέραν καὶ ἠθικωτέραν μὀρφωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ καὶ ἐπωφελοῦμενον πρὸς τοῦτο τῆς πρωτοφανοῦς κυκλοφορίας του, ἐθεώρησε καλὸν νὰ κυκλοφορῇ κατὰ μῆνα διάφορα ἀριστουργήματα τῶν μεγαλειτέρων λογοτεχνῶν τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα ἐκδιδόμενα εἰς κομψοῦς, καλοτεπωμένους καὶ καλοδεμένους τόμους, ἀποτελοῦν τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

τῶν ἀναγνωστικῶν κοινῶν καὶ ἀπὸδειξις τούτου εἶνε ἡ ἐξάντλησις τῶν περισσοτέρων τόμων τῆς, οἱ ὅποιοι καὶ ἀνετυπώθησαν.

Οἱ τόμοι τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ἐκτὸς τῆς μεγάλης φιλολογικῆς τῶν ἀξίας ἀποτελοῦν ὑπόδειγμα ἐκδοτικῆς καλαισθησίας, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἶναι εὐθηνότατη.

Μέχρι σήμερον ἐξεδόθησαν εἰς τὴν σειρὰν τῆς «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τὰ κατωθι ἁριστουργήματα, μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἐκλεκτὴν καὶ γλαφυράν :

1) Η «SONIA» τῆς δικαστοῦ Γαλλίδος μυθιστοριογράφου ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ, τῆς ὁποίας τὰ μυθιστορήματα κυκλοφοροῦν εἰς πολυαρίθμους ἐκδόσεις εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εἰς τὴν λεπτογραμμένην «SONIA», γύρω ἀπὸ ἕνα τρυφερὸν ἔρωτικὸν εἰδύλλιον, περιγράφονται ὅλα τὰ ἔθιμα καὶ τὰ ἥθη τῆς Ρωστικῆς ζωῆς. Διὰ τὸ ἑσωτερικὸν δρχ. 12, ἐξωτερικὸν δρχ. 20.

2) Η «ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Νορβηγίδος συγγραφέως ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ. Η Λάγκερλεφ ε ν ε ή μεγαλύτερα συγγραφέας του αιώνος μας και έχει τιμηθεί με το παγκόσμιον φιλολογικόν βραβείον Νόμπελ. Αυτά άρχουν δια ν άγγυθουν δια την άριτουργηματικήν «ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ». Διά τ έσωτερικόν δρχ. 12, έξωτερικόν δρχ. 20.

3) Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΗ» τοῦ συγγραφέως τῶν «ΜΠΟΕ» ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΥΡΖΕ. Ἡ «ΜΟΝΜΑΡΤΗ» εἶνε τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς τέχνης. Ὅλη ἡ περίεργος ζωὴ τῶν φοιτητῶν στὸ Παρίσι, μέ τὸν ἐρωτὰς τῶν, τῶν ἀμεριμνήσιαν, τῇ πτώχει αὐτοῦς, ζωγραφίζεται μέσα εἰς τὰς σελίδας τῆς «ΜΟΝΜΑΡΤΗΣ» τῶν ἀπολύον ἀπειραστέων προκαλοῦν δάκρυα. Ἐστὶν δὲ, 12. εἰσὶν δὲ, σελ. 20.

4) Ὁ «ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ μεγάλου ἀγγλοῦ συγγραφέως ROBERTO ΣΤΗ-
BENZON. Περιεργότατον καὶ τρομακτικώτατον μυθιστόρημα τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέ-
χρι τοῦ τέλους εἰς συνεχῆ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν πλοκὴν τοῦ
καὶ τὸ μυθιστόριον τὸ ὁποῖον μόνον εἰς τὸ τέλος φωτίζεται. Ἐσωτ.δρχ.12,ἐξωτ.δρχ.20.

5) ΑΙ «ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ μεγίστου τῶν Ἀμερικανῶν ποιητῶν ΕΝΤΓΚΑΡ ΑΛΛΑΝ ΠΟΕ. Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχει μεταφρασθῇ εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, εἶνε ἐν' ἀπὸ τὰ αἰώνια ἀριστουργήματα τῆς μεγάλης Τέχνης. Ἐνα τρομερὸν, ἀφάνταστον ταξιδεῖδι εἰς τὸ Νότιον Πόλον ἀποτελεῖ τὴν κεντρικὴν ἰδέαν του. Ἐσωτερ. δρχ. 12, ἔξωτ. δρχ. 20.

6) Η «ΠΑΝΘΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του μεγαλειότερου Γάλλου μυθιστοριογράφου ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΛΖΑΚ. Ειναι η ιστορία του άγνωστου έρωτος ο οποίος εξελίσσεται εις το πλέον μι- κροκακτικό περιβάλλον υπό την διαρκή άπειλή του περι- νεύου του τύπου «μικροκακτικού πατρός». Έρωτ. όρ.18, έξωτ. όρ.30.

7) Ἡ «ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ μυθιστοριογράφου τῶν παραδόξων ταξιδιῶν ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. Ἡ «ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» διαδραματίζεται εἰς τὸν Νότιον Πόλεον, τοῦ ὁποῦ προβάλλει τὸ τρομερὸν καὶ ἀδυσσώπητον αἰνίγμα περιστοιχισμένον ἀπὸ πτώματα. Ἐσωτερικὸν δρχ. 18, ἔξωτερικὸν δρχ. 36.

8) Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» του ΜΠΑΡΜ ΣΤΟΥΟΥΚΕΡ. Είναι το μυθιστόρημα το οποίο δημοσιεύει από τις 15 εως τις 22 ΜΑΡΤΙΟΥ 1974. Κάθε σύστημα δια τον «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» περιττεύει. Ερωτήσατε ένα των αναγνωστών του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», όποιονδήποτε, δια να σας πληροφορήση σχετικά.

ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ, ὅστις ἀποτελεῖται ἐκ 640 σε-
λίδων. Έσωτ. δρχ. 40. ἔξωτερ. δρχ. 60.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ὁ Β' ΤΟΜΟΣ τοῦ «Μπουκέτου» χρυσόδετος. Ἐσωτερικοῦ ὀρχ. 175, ἐξωτερικοῦ μία λίρα Ἀγγλίας.

ΤΙ ΑΚΑΘΑΡΤΗ ΓΛΩΣΣΑ....

ΤΙ ΕΧΕΙΣ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ!

ΠΡΟΤΟΥ ΚΟΙΜΗΘΗΣ ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ

ΜΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Αἱ μητέρες ὡς ἐνθυμοῦνται πάντοτε, ὅτι ἡ ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ εἶναι τὸ καλλίτερον φάρμακον διὰ τὰ παιδιὰ των ἰδίᾳ διὰ νὰ ἀποβάλλῃ τοὺς σκώληκας καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἵτινες ὀφείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ εἰς τὰς ζυμώσεις τῶν περιττωμάτων ἅτινα παραμένουσι ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν ἐντέρων.

Εἶνε προτιμωτέρα εἰς κάθε περίπτωσιν, τοῦ ρετσηλαίου καὶ ὅλων τῶν καθαρτικῶν σκευασιῶν.

Ἕχει εὐχάριστον γεῦσιν. Καθαρίζει, δροσίζει καὶ ἀπολυμαίνει τὸν στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα. Δὲν προκαλεῖ ἀηδίαν, οὔτε φέρει ἐξάντλησιν.

Ἀντιπρόσωπος: **ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ**, Εὐριπίδου 6. — **ΑΘΗΝΑΙ**